

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידיית

זמני השבת
ירושלים 16:19 17:34
תל אביב 16:23 17:36
חיפה 16:22 17:33

ה' שבת תשע"ט
פרשת בא

בס"ד
254

חבר אני לכל אשר יראוך



30 "אני דוקטור לפיזיקה.
אני דוקטור לכימיה.
אבל תמיד אני יכול
להיות קומקום"
התוועדות

18 כמה ציניות
עוד יכולה להיות פה?
קוראים כותבים

22 שניצל בטוסטר?
בלי טובות!
צל"ש

12 במנהרה שבין בנייני
האומה לתחנה
המרכזית
פויקה! לכוור

24 בן חי היה במותו
סיפור ושיר. דוד וייס

28 נפרדים מרבי לוי
יצחק מברדיטשוב!
סיפורי צדיקים

הרחק מעין רואים, עשרות חבורות מתכנסות מדי שבוע לשיחה פתוחה <

"לקח לנו זמן להבין שצריך לתת מקום
לחברות כשלעצמה, לא חבורת לימוד ולא
חבורת תפילה. אפילו לא חבורת ייעוץ.
חבורה ששמה את דיבוק החברים במרכז,
ועבור זה היא קיימת" // עמוד 14



דירת 4 חד'
עם מרפסת וחניה פרטית

החל מ- **1,080,000** ₪

* הפריקט פתוח לציבור הרחב



באמונה 1-700-500-555
www.bemuna.co.il *בנינו אתכם קבוצה*

האיחוד הלאומי?
ליכוד?
עוצמה לישראל?
יש עתיד?
הימין החדש?
הבית היהודי?
יחד?
לסרוגים יש רק בית אחד - כרמי גת



ציונות לא חייבת להיות בשחור לבן.

זום שישי פתוח! בכרם רעים.

י"ג בטבת 21.12
 חפשו ב-waze כרם רעים
 הרשמה מראש חובה

מאסיכים הבהירה!

שלב ב' יוצא לדרך



בית חדש. קהילה חדשה. כרם רעים.

בימים אלה מתפתחת קהילה חדשה ומגוונת בכרם רעים 25 ק"מ ממודיעין. בתים צמודי קרקע במחירים אטרקטיביים, הצטרפו לצמיחה בכרם רעים.

בית צמוד קרקע

1,116,000 ₪

החל מ-

www.kereim.co.il • (הראל) 052-566-5993



אני מוכן להתכשר
אם המצע יהיה רק...

**בוא נקים
מפלגה חדשה!**



– הר ברכה –

עזבו פשרות. בואו לראות.

קהילה תורנית, חינוך איכותי ואיכות חיים בלב השומרון.

שלב ב' בפרוייקט צורים - הבנייה בעיצומה.

החל מ-545,000₪ לדירת 5 חדרים!



לפרטים: www.tzurim2.co.il | אילון: 050-8915499

עולים להר הזיתים

מועצת בתי העלמין, ומשרד ירושלים ומורשת מזמינים:

סדר ט"ו בשבת

את ישראל

עלות
20 ₪
בלבד

מלון שבע
הקשות

יום ראשון
ליל ט"ו בשבת

20.1.19

בשעה 19:00

ליווי מוזיקלי מרגש
אביחי פז
גריןולד
ותזמורתו

סדר מרכזי וחוויתי
בהנחיית הרב
דודי פוטש

שולחנות כיבוד עם מיטב פירות ארצנו

ב ה ש ת פ ו ת -

הרב הלל הורוביץ
מנכ"ל מועצת בתי העלמין
היהודיים בירושלים

מר רן ישי
מנכ"ל משרד
ירושלים ומורשת

עו"ד עודד פלוס
מנכ"ל המשרד
לשירותי דת

חפשו בגוגל: ט"ו בשבת ישראל בהר הזיתים

רישום חובה באתר טיקצ'אק

לבירורים: 055-243-6698

*הסעות מגבעת התחמושת בין 18:00-18:45



מכון הניג קובע: הכל מתחיל מהבטן

גזים
עצירות
הבטן
כואבת
בחילות



הבטן
נפוחה
חולשה חיסונית כולסטרול
חולשה כבד שומני
השמנה צרבת
בעיות רגשיות
בעיות כלי דם ולב
אלרגיות
דלקות

מחקרים הוכיחו שמערכת העיכול היא הגורם המרכזי והמשפיע ביותר על מצבנו הבריאותי. שנים של נסיון הביאו את מכון הניג להיות המוביל בשיטה ייחודית ומוכחת לטיפול במערכת העיכול.

מאות אנשים כבר הפסיקו לסבול. לתמיד



HENIG
המכון לרפואה טבעית

אבחון גוף-נפש מקצועי | 4 חדרי טיפולים | התמחות מיוחדת לבעיות עיכול שטיפת מעיים | טיפול שלושת הממדים | עיסויים רפואיים | חנות טבע ייחודית הניג - גברים נשים וילדים. מסילת ישרים 7 ירושלים. yair-health.com

לקביעת תור לאבחון התקשרו עכשיו: 02-9919109



הרבי פלסין את ראשו על ידיו, ואמר: "וכי משום שהחסידיים אינם רואים מה נעשה בעולמות העליונים, יהיו מהברכה שלהם תוצאות בלתי רצויות חס ושלום? לא ולא!"

פתאום נגמר המשקה

משלימים את החיסרון בעניין אחד. הבעיה היא, שאז הצינורות יכולים להתחלף והחיסרון יופיע בצד אחר. אם חלילה נגזר על יהודי שלא יהיו לו ילדים, לפעמים במקום זה יש לו בריאות, או פרנסה טובה. ישנם מצבים שאם מתאמצים הרבה בתפילה, היהודי אולי ייפקד, אבל ייגרם לו מכך שחייו יהיו קצרים חס ושלום, או שלא תהיה לו פרנסה.

כמובן שאין לנו הבנה בדברים הללו, אבל הרבי המהר"ש שידע את הסודות הכי נסתרים של היקום, סיפר ככה לאותו חסיד. מכאן לומדים שלפעמים לא כדאי להתעקש בתפילה. תמיד אפשר לבקש, אבל חשוב להזכיר בתפילות שלנו, שזה יהיה רק אם זה נכון לי וטוב ומועיל לתכלית שלי. זה דבר חשוב, כי לפעמים אנחנו כביכול באים ודורשים דברים שיכולים להיות חלילה לא לטובה.

ובכן, הרבי המהר"ש הסביר לאותו חסיד שכך גם היה בעניין שלו. הרבי ראה שאם הוא יתעצם בתפילה ויפעל שייולדו לאותו חסיד ילדים, יתחלפו צינורות השפע והוא יצטרך להסתלק מן העולם קודם הזמן ח"ו. לכן הוא נמנע כל הזמן מלברך אותו. הרבי הוסיף ואמר: "החסידיים שהיו בהתוועדות אינם רואים מה קורה למעלה. ולכן הם עמדו ובירכו אותך. וכוחם של החסידיים - כוח! וברכתם - ברכה! ובעזרת ה' ייולדו לך ילדים, זרעא חייא וקיימא". הרבי השעיף את ראשו על ידיו, והוסיף ואמר: "וכי משום שהחסידיים אינם רואים מה נעשה בעולמות העליונים, יהיו מהברכה שלהם תוצאות בלתי רצויות חס ושלום? לא ולא! יהי רצון שלך ולזוגתך תהיה אריכות ימים ושנים טובות, ותזכו לגדל את בניכם לתורה ולחופה ולמעשים טובים, מתוך הרחבה בגשמיות וברוחניות!" כמובן, דברי הרבי התקיימו במלואם.

באופן אישי, כשקראתי את הסיפור הזה, ממש התרגשתי. תשאלו: מה כל כך מרגש? ובכן, קודם כל עצם העובדה שיושבים חסידים ביחד, מתוך אהבת חברים, אהבת ישראל, זה דבר גדול. בימינו, שהעולם קר ומנוכר, עולם של בדידות, רק המחשבה על ישיבה בצוותא באהבה אמיתית, היא סיבה טובה להתרגשות. דבר נוסף שממנו התרגשתי, זאת האמונה התמימה של הגברת. הרי ההתוועדות הייתה בשעת לילה מאוחרת, ולצאת בקור האוקראיני להשיג משקה ממקום לא ידוע, ובטח במחיר מופקע, זה שיגעון! אבל רואים שהיא ידעה והאמינה בכל ליבה, שאם החסידיים מבטיחים, בכוחה של ההתוועדות, זו הבטחה שהיא לאין ערוך נעלית יותר ממה שאנחנו משערים. הנקודה השלישית היא שגם כשהחסידיים מבטיחים, הם הבטיחו לאישה ולבעלה כי "בכוחו של הרבי" הם ייפקדו עוד בשנה הזאת. זאת אומרת שהייתה להם התקשרות לרבי. מתוך כך יש להם את העוז ואת הכיטחון להבטיח.

משולש חסיד

מהסיפור הזה לומדים שבשביל לפעול ישועות צריך שיהיו שלושת העניינים ביחד: חסידים שיושבים ביחד באהבה, משקה וגם התקשרות לצדיקים. זאת אומרת, רק חסידים ומשקה בלי התקשרות לצדיקים - חסר. התקשרות לצדיקים בלי לשבת בחבורה, גם חסר. רק אם כל המשולש החשוב הזה שלם, יכולים לפעול ישועות. הכוח המיוחד של חסידים שיושבים באהבה, לוקחים לחיים ומתקשרים לצדיק, זה המשולש שיכול לגרום לאנשים להשתנות לטובה, לפרוץ את כל החסימות ולראות ולשמוע דברים שהם לא שיערו כלל וכלל.

הרבי הרייז'צ'י, באותו מקום בלוח היום יום, מלמד מה הם התכנים של ההתוועדות. הוא אומר שם "ראשי המדברים מזכירים למסובים שייטבו הנהגותיהם ודרכיהם, שיקבעו עיתים ללמוד דא"ח (דברי אלוקים חיים, זה כינוי ללימוד חסידות), ושישמרו על הקביעות, ושהלימוד יהיה על מנת לקיים". גם כאן יש משולש: שיקבעו עיתים, שישמרו על הקביעות ושהלימוד יהיה על מנת לקיים. אלו דברים כל כך מתוקנים בשורות קצרות, שאפשר למצוא בהן כל טוב.

שולם חברים! אתם יודעים שאצל חסידים יש עניין גדול לשבת בהתוועדות. בוודאי שמעתם על לוח 'היום יום' של חב"ד, ובו קטעים מכתבי הרבי הרייז'צ'י. בלוח הזה כתובים פתגמים חסידיים ואמירות חסידיות לכל יום מימות השנה. על יום כ"ד תשרי כתוב בלוח הזה כך: "התוועדות ברבים בכלל, ובשבת ובמוצאי שבת בפרט, היא אחת היסודות לדרכי החסידים והחסידות". איזה מילים נפלאות! התוועדות היא לא סתם 'להעביר ת'זמן', או התחזקות למי שקשה לו, או שסתם אין לו מוחין ללימוד מעמיק. הרבי הרייז'צ'י ממשיך ואומר: "ההתוועדות היא פתח ומבוא למצווה היסודית דאהבת ישראל". כשקוראים את ההגדרה הזאת, מקבלים חשק להשקיע הרבה יותר בהתוועדות.

עסקה משתלמת

אצל החסידים ישנה אמירה מפורסמת, שבהתוועדות אפשר לקבל דברים שאפילו המלאך מיכאל לא יכול לתת. קראתי פעם סיפור על הרבי המהר"ש, האדמו"ר הרביעי של חב"ד. הרבי המהר"ש (ששמו רבי שמואל) היה בנו הצעיר של הרבי ה'צמח צדק'. למרות שברוך כלל בחב"ד לא עשו עניין ממופתים וסיפורי ניסים, יש כמה סיפורים נהדרים על הרבי המהר"ש בקשר לישועות שהיו אצלו. בספר של המשפיע ר' מענדל פוטרפאס יש הרבה סיפורים שהוא סיפר, דברים שהוא קיבל מזקני החסידים שעוד היו אצל הרבי המהר"ש. אחד הסיפורים שם מספר על חסיד אחד שהיה נשוי זמן רב, ולא זכה להיפקד בילדים. בכל פעם שהוא בא לרבי המהר"ש הוא כתב קוויטעל, או ביקש בעל פה מהרבי, על זרע של קיימא, אבל הרבי המהר"ש שתק. על דברים אחרים שהוא כתב הרבי כן התייחס, אבל על עניין הילדים כלל וכלל לא. ברבות הימים נערכה התוועדות של כמה חסידים בביתו של אותו חסיד שכל כך ציפה לילדים. כידוע, בכל התוועדות תקנית יש גם משקה. גם באותה התוועדות היה משקה, וכמובן גם ייגונים ודברי התעוררות. בשעת לילה מאוחרת, כטוב ליבם של החסידים, נגמר כל המשקה. דווקא כשההתוועדות הייתה בשיאה, נגמר להם כל ה'לחיים'. החסידיים רצו להשיג עוד משקה, שכאמור הוא נצרך מאוד לאוירה הטובה, אך דא עקא שהשעה הייתה מאוחרת מאוד ולא היה כל כך מאיפה להשיג משקה.

בעלת הבית, שהייתה בחדר השני, שמה לב שעזרת הגברים הפכה להיות שקטה מדי. היא שאלה את בעלה מה קרה, והוא סיפר לה דברים כהווייתם: המשקה נגמר, וממש כדאי וצריך להשיג עוד. הגברת שמעה את הדברים, שתקה כמה שניות ולפתע רצה ונכנסה ברוח סוערת לעזרת הגברים, ואמרה במר ליבה: "חסידים! אם תבטיחו לי בן חי וקיים, אני מבטיחה לכם שאשיג משקה עבורכם". החסידיים מיד הסכימו לעסקה, ובעלת הבית יצאה להשיג משקה. בעזרת ה', אחרי מאמצים כאלה ואחרים, הביאה איתה כמה קנקני משקה. גם החסידיים קיימו את חלקם בעסקה. הם חגרו גרסלים, וברצינות רבה הם נעמדו כמו שעומדים לפני רבי, והבטיחו לאישה ולבעלה כי בכוחו של הרבי המהר"ש הם ייפקדו עוד בזאת השנה בזרעא חייא וקיימא, ויזכו לגדלו לתורה חופה ומעשים טובים.

בני חיי, מזוני

למרבה השמחה, כעבור שבועות מעטים החסיד ואשתו נוכחו לדעת שהברכה מתחילה להתקיים. החסיד שזכר היטב כמה פעמים הוא ביקש מהרבי שלו, והרבי לא הסכים לברך אותו, הבין שצריך לבדוק איך פתאום הישועה מגיעה דווקא מההתוועדות של החסידיים הפשוטים. הוא לא התעצל, קם ונסע אל הרבי המהר"ש. כשהגיע ונכנס ליחידות הוא סיפר לרבי את כל מה שקרה. הרבי שתק כמה שניות ואחר כך הסביר את העניין. הוא אמר שישנם שלושה סוגי צינורות להמשכת השפע האלוף בעולם הזה - "בני חיי ומזוני", כלומר - בנים, בריאות ופרנסה. לפעמים השפע שנקצב לאדם מלמעלה לא מספיק לשלושת העניינים, ולכן יש לו חיסרון באחד מהם. במקרה כזה, לפעמים מתעצמים בתפילה, ומן השמים



Wallman

PRESALE

דירות 4,5 חד' מרווחות, במפרט יוקרתי

1,950,000 החל מ-

הרב לוין 11 | רמת גן

- ערבות בנקאית
- בקרבת ישיבת ההסדר רמת גן
- מיני פנטהאוזים עם מרפסת סוכה
- דירות הכוללות חשמל חכם



יעד שיאן
נדל"ן

077-9965740



אהרן רזאן

איך להסביר, הרי כולנו רוצים להרגיש שאנו בעלי אמונה ובעלי ביטחון, זה ברור. אבל רק אם עכשיו ממש, כשאני בתוך הענן והערפל, אצליח להתחזק, אזכה להחדיר עוד מנה של ביטחון בנשומה. אחר כך, כשהכל יסתדר... לבטוח בה' זה יהיה נחמד, אבל הניסיון כבר יחלוף ואיננו.

מושיקו! אתה יכול!

אני נזכר איך ישבנו בקיץ ליד מעיין במבשרת, לצד הדרך. ראיתי סבא שמבלה בוקר עם נכדו בן השלוש, מלמד אותו לטפס על טראסה נמוכה של שתיים-שלוש אבנים. "מושיקו, רק תרים קצת את הרגל". ומושיקו החמוד צעק "סבא אני בצרה... סבא אני בצרה..." (זה היה כל כך מתוק).

הסבא המשיך לתמוך בו בגב: "אתה יכול, אתה יכול!" והילד בשלו: "סבא אני לא יכול!".

שיעור באמונה. הילד חושב שהוא לא יצליח, ולכן אפילו אינו מנסה. אך האמת היא שסבא הוא זה שמרים את הילד, ואינו מצפה ממנו לטפס כלל. רק מתחנן שיגלה קצת אומץ לב ויתגבר על הפחד.

מי שחושב שכל המלאכה מוטלת עליו, מתייאש. ומי שמרגיש שהקדוש ברוך הוא אתו, צריך רק לגלות את הרצון.

אלו ימים שצריך לעבור בהם את פרעה, כדי לעבור אחר כך בים.

ימים שצריך קצת לצעוק לה' כדי שנוכל אחר כך לשר.

ימים בהם אפשר להיזכר בעשרה מאמרות בהם נברא העולם, כדי לעבור את עשר המכות ולזכות לעשרת הדברות.

בשביל מה השלנו את נעלינו מעל רגלינו, אם לא כדי שנסיר את מנעולינו מעל הרגלינו?

ומי שיעבור את פרעה, יזכה לחרות.

ויעבור גם את זה.

הרבה יותר קל השבוע. ההאפי-אנד מגיע וכולם יוצאים ממצרים, מתרגשים ושמחים. כמה קל לשכוח שרק לפני רגע, כשהאור רק הלך לכבצ'ק, העם וגם משה נכנסו למשבר. משה רבנו בא להושיע, ובעקבות הגעתו פרעה הכביד את הגזירות. זוכרים? או שנעים לכם לשכוח? העם פגש את משה וטען "הבאשת את ריחנו! רק קלקלת את המצב". ומשה הגיע בטענה דומה אל הקדוש ברוך הוא.

כל כך מוכר. כל כך עמוק.

אדם מתחיל מהלך טוב ודברים משתבשים. נראה יותר גרוע ממה שהיה.

לאחרונה אפרת ואני קבענו חברותא ב"שער הביטחון". משתדלים כל יום להתמיד, גם אם זה לחטוף פסקה קטנה אחרי הקפה.

גיליתי שבשעת משבר או נפילה, מגיע היצר ומראה לך שזו תמימות ללכת עם הביטחון בה'. אמונה וביטחון זה אחלה דבר אבל... לזמן אחר. עכשיו אתה בצרה, תדליק אורות מצוקה.

מה אני עונה לו? שהאמת היא הפוכה! עכשיו זה הזמן היחיד לרכוש ביטחון. לא כשאני לומד חובת הלכות עם כוס קפה - אז אני רק לומד, ואילו עכשיו זה הזמן לרכוש אותו באמת.

איך להסביר, הרי כולנו רוצים להרגיש שאנו בעלי אמונה ובעלי ביטחון, זה ברור. אבל רק אם עכשיו ממש, כשאני בתוך הענן והערפל, אצליח להתחזק, אזכה להחדיר עוד מנה של ביטחון בנשומה. אחר כך, כשהכל יסתדר, לבטוח בה' זה יהיה נחמד, אבל הניסיון כבר יחלוף ואיננו.

לא יודעת מה מאכן, ולאן. המאמצים שלי הם פול-גז בניוטורל וכרגע אני לא מצליחה להעביר את ידית ההילוכים. המרדף אחרי עוד משימה ועוד עבודה ועוד תכנון אסטרטגי מקצועי ועוד בית קפה ועוד שיעור ועוד טור, ולאט לאט אני קולטת שהתקוע הזה שאיננו פורץ ואיננו משתנה, הוא התנועה שלי בעולם עכשיו. התקוע - הוא בעצמו התנועה. התקיעות נדמית לנו כאיך-תנועה, כמעצור, אבל החידוש הוא שגם התקיעות עצמה היא תנועה בדרך, ואיתה צריכים לעבוד וללמוד ולפעול ולשמור ולעשות

ולקיים. היא מה שיש, איתה נצח.

פתח לנו שער

ועכשיו נחזור לשיר הילדים ששלחתי אתכם להרהר בו. כמה עמקות ופנימיות יש בהפיכת המבט מתקוע לנטוע. אדם שעומד במקום יכול להיות במלחמה פנימית מרוב התנגדות למקומו העכשווי, ויכול להפסיק להתנגד, ולנסות להעמיק עוד שורשים כדי להעלות עוד פירות. לא היינו בוחרים לעמוד במקום מלכתחילה, אבל אם אנחנו כבר כאן, יש פה תנועת חיים אדירה, תקועה אבל אדירה. מצחיק אותי לכתוב את המילים האלה עכשיו לעומת התסכול והעצבות שחשתי בזמן התקיעות עצמו. זאת הבנה שקשה להבין כשנמצאים בפנים. תכף ישרוף השרף באילנות עד שלא תהיה להם ברירה אלא לבלב את כל היופי המרהיב שלהם החוצה, אבל יבואו שוב תקיעויות, כי זה חלק מהתנועה. ואולי לתקיעות הבאה נגיע מוכנים קצת יותר.

ומילה אחרונה לזמני תקיעות, סגירות, ייאוש ופחד, אני חושבת שהתפילה הכי עמוקה ואופטימית בעולם היא המילים מתפילת נעילה: "פתח לנו שער בעת נעילת שער, כי פנה יום". אם תרצו, כנראה הגרסה המקורית ל"כשאלוקים סוגר דלת הוא פותח חלון". כשאני מרגישה שדברים נסגרים לי ותוקעים אותי במקום וכבר אין סיכוי, אני מרימה את התפילה הקצרצרה הזו. ותמיד, תמיד משהו נפתח. נבואה שערך.



אלומה נחמה נב | ALLUMA@GMAIL.COM

והתקוע הוא התנועה!

בשיר הילדים "איך זה להיות עץ" של דתיה בן דור, העץ נשאל אם לא מפריע לו שהוא ככה תקוע כל השבוע. והעץ עונה תשובה שבעיניי צריך להפוך בה ולהפוך בה כי הכול בה: "אינני תקוע, אני הרי נטוע". תהרהרו במשפט הזה קצת, קחו את הזמן איתו, הוא חידוש גדול-גדול.

להסתכל לעצמי בעיניים

כשהמצב שלנו נראה תקוע, התחלנו תהליך אבל הוא כל כך בעיצומו ומתפתל

בתוך עצמו עד שאין לנו אמון במטרה הסופית, זה מייאש ממש. ואני לא משתמשת במילה ייאוש בשביל היופי. זה שקט מצמית אוזניים, ואכזבה גדולה רק מעצם הדמיון שאולי לא נגיע. זו התחושה שמעוררים בי חודשי תחילת השנה. תקועה, תקועה, תקועה. יום ועוד יום ודברים לא זזים למרות שאני בפול-גז. לילה ועוד לילה והזמן מונה את עצמו כמו מטבעות יקרים, ונדמה שאצבעותיו ממחרות יותר מן הרגיל. הרבה נסיונות לפריצות דרך בכל התחומים שמעסיקים אותי, ותוצאות דלות, שום דבר לא מובטח, ולוקח זמן כדי לעצור את המאמצים הגדולים ולהודות: אני מרגישה תקועה.

לפעמים יש לי עם עצמי משחק כזה, כשאני חושבת ומשוכנעת שאני גרועה ממש, אז במקום לרוץ ולסדר את עצמי מיושרת וטובה ולהזכיר לעצמי עם איזה רצונות טובים ויקרים אני קמה בבוקר ועם איזה רצונות טובים ואדירים אני הולכת לישון, במקום כל הטוב הזה אני מתיישבת לרגע ואומרת: וואלה, נכון, אני גם קצת גרועה ממש. וכשאני מוכנה להסתכל לעצמי בעיניים, בלי להשטיח הכל בחשיבה חיובית או בססייבית, שם אני קרובה לעצמי באמת. שם מתגלה פשטות החיים, אוקיי, אז אני גרועה בכמה עניינים, עכשיו בוא נחיה ונעשה את מה שאני צריכה לעשות, יחד עם המגרעת שאיננה ואיננה ומתמלאת. בסדר, לא הצלחתי בכמה נושאים, אבל לעבוד וללמד ולנסוע ולבשל ולנקות וללכת לישון בזמן כמו בנאדם ולקום בזמן - צריך, נכון? ובדיוק כמו עם אותה תחושת מגרעת, כך נדמה לי שכדאי לעבוד גם עם תחושת התקיעות. להתיישב ולהודות שאני תקועה, משהו תקוע, אני



נושמים חקלאות מצמיחים ערכים

בוגר כיתה ח', רשת רגבים מזמינה אותך לחוויית לימודים המשלבת
תורה ✓ עבודה חקלאית ✓ ובגרות מלאה

הירשמו עכשיו לאחת משלוחות "רגבים":

רגבים בנגב

regavimnegev.rgl.org.il

רגבים בעמק

regavimemek.rgl.org.il

חדש

רגבים בנימין

regavimbinyamin.rgl.org.il

רגבים בגולן

regavimgolan.rgl.org.il

לפרטים התקשרו: מירב - 050-3177779



רגבים
רשת חינוכית חקלאית
מבית רוח הגולן ע"ר



מתלהבים וחותרים

הרב משה שילת
'מעיינותיך'

לזכור מה מטרת העל של התפילה!

הרב חגי לונדין
ארגון קהלים

עד שיפתח

הרב אור טאוב
נהורא, רמת גן

פסוקי דזמרה הם הזמן שלנו להתלהב, לזמר ולהתרומם. המוטיב המרכזי בפסוקי דזמרה הוא שה' בורא את העולם יש מאין - "הוא אמר ויהי", "הוא ציווה ונבראו", והוא גם מחיה אותו בכל רגע - "ואתה מחיה את כולם". הכל תלוי בו לגמרי. אי אפשר להישאר אדיש כלפי ה' ושלא להישאב' אליה.

אנו 'מונים כמרגליות' את דברי השבח של דוד המלך בתהילים, ואם רק נחשוב טיפה על מה שאנחנו אומרים, יתעורר הרגש ונשתוקק אל הקדוש ברוך הוא; נרגיש איך ה' הוא 'הדובר האמיתי'.

בפסוקי דזמרה גם הבריאה כולה מזמרת ושרה אל ה' ועל נוכחותו העצומה בתוכה. בשירת הבריאה האדם צופה, מצטרף אליה ואז גם מנהיג אותה. בסוף היקום כולו מריע "הללויה".

מזמרה

יש משמעות נוספת בזמרה של "פסוקי דזמרה". והיא מלשון לומר, לחתוך ולעקר.

עצם ההתלהבות על ה' בפסוקים אלו בכוחה "לזמר עריצים", לכרות מאיתנו את כל 'הקוצים' המעכבים והמסככים אותנו. לנקות את השושנה מבין החוחים שסביבה המפריעים לה להתגלות. ההתגלות תהיה בעיקרה בהמשך, בקריאת שמע ובשמונה עשרה ועכשיו אנחנו מחממים מנועים, מתלהבים, מתרגשים ומנקים את עצמנו.

זה קורה עכשיו

ואולי הדבר הכי מעורר בפסוקי דזמרה הוא הגילוי שתוך כדי המילים הגדולות שאנו אומרים, ה' מתגלה! זה קורה רק בזמן התפילה. אם נגיד את אותם פסוקים של פסוקי דזמרה במשך היום מתוך ספר תהילים, לא נגיע לאותה רמת שמחה והתרגשות שיש בשעת אמירת פסוקי דזמרה. ברור שהכל אמיתי כל היום, אבל בזמן התפילה ה' מתגלה דרך הפסוקים האלו, העולם כולו מהלל עכשיו את ה' שמתגלה בו בשעה זו.

כך מביא בעל התניא מספר הזוהר: "קודם התפילה יוצא כרוז בכל העולמות: 'צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה', שכל מי שרוצה לראות יבוא ויראה בכבודו יתברך".

פסוקי דזמרה הם לכאורה נטע זר בתפילה. התפילה אמורה להיות המקום בו אנו מבקשים את בקשותינו מבורא עולם, והנה אנו מקדישים כל יום דקות ארוכות של זמן תפילה יקר לשבח ולתאר את גדולת הבורא. המחשבה המתגנבת לראש היא - מה יוצא לי מזה?

באופן טבעי, מתפללים שהתפילה בשבילם היא רק ה'מאני טיים' לקבל דברים שהם מעוניינים בהם - חשים שעמום וחוסר עניין בפסוקי דזמרה (זאת כמובן מתוך הנחה אופטימית שבחלקי התפילה שבהם הם מבקשים בקשות - הם כן מגלים עניין וערנות. אבל זה כבר נושא למאמר אחר...).

אי לכך, יש לשנות את הגישה העקרונית ביחס לתפילה: תפקיד התפילה איננו (רק) לקבל דברים מאלוקים אלא בעיקר לשנות אותנו! התפילה היא מסע ארוך בו אנו פונים לאלוקים ומבקשים ממנו שיאפשר לנו להיפתח יותר לשפע האינסופי של טובו וחסדו. הצרכים והבקשות שלנו הם רק הטריגר כדי לחוש את הצמצום בו אנו מצויים ולרצות להתרומם הלאה.

ברגע שמוכנת המטרה הכללית של התפילה אזי גם פסוקי דזמרה מקבלים את ההקשר הנכון שלהם. פסוקי דזמרה אינם רצף שבחים שבא "לחמם" את אלוקים כדי שיהיה קשוב לבקשותינו, אלא חלק מתהליך ההתעלות שלנו (!) - שהיא היא מטרת התפילה.

בפסוקי דזמרה אנו מפנימים במשך דקות ארוכות מול מי אנו עומדים בתפילה - "דע לפני מי אתה עומד!" אנו מפללים בשפתותינו ובלבנו כי אנו עומדים מול גדלות אינסופית ששלמותה עולה מכל זווית בבריאה - "הללויה הללו א-ל בקודשו; הללוהו ברקיע עזו... הללוהו שמש וירח" - בעלי הלב הרגיש מזהים כיצד ההילול האלוקי מציץ מכל צמח, מכל כוכב, מכל מלאך, מכל שרף. "אשרי יושבי ביתך עוד יהללוך סלה" - אין אושר גדול יותר מלשבת בבית ה', לנצח ולהלל את תהילת הבורא, להבחין כיצד הטוב, התקווה, האמונה והמשמעות מציצים אלינו מכל הבריאה, מאלף ועד תי"ו. זהו הזמן המשמעותי ביותר ביום; להלל את הבורא - "א-דוני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך".

אמרה חסידיית מפורסמת מלמדת אותנו, שאין באפשרותי לקיים את "יתגבר כארי" בבוקר אם הלכתי לישון אתמול כמו כלב... גם את פסוקי דזמרה אי אפשר להתחיל מ'הודו', הם מתחילים הרבה לפני כן.

כידוע, מטרתם של פסוקי דזמרה היא לעורר את הלב שלנו לקראת קריאת שמע ותפילת העמידה. כדי שנוכל לעמוד בצורה שלמה מול ה' במהלך התפילה, כדי שנוכל להיות נוכחים באמת בתוך התפילה - אנו צריכים הכנה. הכנה כזו שמוכיחה אותנו בהדרגה לעבר היעד - המפגש הפנימי עם נוכחות ה' בחיינו.

"שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה" אומר לנו ישעיהו הנביא, ובכך מניח בידינו דרך מעשית לפתיחת הלב. אם מרימים את העיניים מתוך המציאות הגשמית היומיומית, ומתבוננים בתוכן הפנימי של כל הסובב אותנו, החל מפרטי הטבע השונים וכלה בעולמות העליונים - הלב מתרחב ומתמלא חשק ורצון לפגוש את 'בעל הבריה'.

פסוקי דזמרה הם המפתח. אם נעמיק בהם נגלה את כל הצורות שבהן ה' יתברך פועל ומטיב לנו, מהרוחני ביותר ועד הגשמי והמעשי. אלא שאם בזמנים עברו היו פסוקי דזמרה הכנה מספיקה לתפילה, הרי שאנו זקוקים גם להכנה להכנה, שתאפשר לנו לומר אותם באמת.

כמה עצות מעשיות:

1. ללמוד בספרי הפרשנים את פרקי התהילים אותם אנו אומרים בפסוקי דזמרה - להבין את פשט המילים, את הנושא של המזמור ואת ההקשר הכללי.
2. להגיע לתפילה קצת לפני הזמן, להספיק להירגע, לנשום קצת, להתארגן - והכי טוב, ללמוד משהו קטן שפותח את הלב, עוד לפני התפילה.
3. "לומר את פסוקי דזמרה בנחת ולא במרוצה. שלא ידלג שום תיבה ולא יבליעם, אלא יוציא מפיו כאלו מונה מעות" (לשון השולחן ערוך והמשנה ברורה).
4. לבחור מזמור אחד שמדבר אלי ולהשתוות בו. לאפשר לעצמי לשקוע אל תוכו ולתת ללב להיפתח.
5. ואחרי כל אלו חשוב לזכור שמדובר בתהליך ארוך ויוזימי שבו אנחנו לאט לאט מזככים את הלב לעבודתו יתברך, ולכן בהחלט הגיוני שיארך זמן עד שהלב שלנו יתעורר וישתוקק בכל מאודו.



ישיבת בני עקיבא "אהל שלמה" באר שבע שמחה להודיע על פתיחת הרישום למחזור ב' לשנה"ל תש"פ הבעל"ט

ישיבה (חצי) קטנה

א"ש קודש

בוגר כיתה ח', אם ברצונך:

לגדול בחדוות נעורים של תורה ויראת שמים

ללמוד

מאות דפי גמרא בבקיאות ובעיון.

תנ"ך וששה סדרי משנה על הסדר.

באופן שיטתי יסודות במחשבת ישראל ברוח

התורה הגואלת של רבותינו ממזרח וממערב.

במקום רחב ידיים המשלב חיי פנימיה

מלאים ועשירים.



להיות
שותף לפעילות קהילתית ותורמת

להעמיק
בלימוד סוגיות הלכתיות

לשלב
ניגונים חסידיים לצד שירת הבקשות

לקבל
תעודת בגרות מלאה

ההרשמה לא"ש קודש לכיתות ז'-ח' בעיצומה

מקומך איתנו!

לפרטים נוספים:

הרב רחמים פניש, ראש הישיבה - 052-5665496
 הרב אברהם ואזאנא, ראש המסלול - 052-7833690
 ניתן גם לשלוח SMS או במייל: rfinish6@gmail.com

יום היכרות ייערך אי"ה ביום שני, כ"ט שבט (4/2/19) בשעה 11:00
 בישיבת בני עקיבא "אהל שלמה", אולם "עוז", רחוב התלמוד 2 באר שבע

א"ש - משפחה שבונה משפחות



אם אתה לא חושש מעמל ומעבודה קשה ואתה באמת רוצה לשאוף גבוה בתיקון המידות, בלימוד התורה ובעבודת ה' אתה מוזמן לבוא ולהצטרף אלינו!
ישיבה לצעירים חרשה.



ישיבה שהיא חבורה!

ימי היכרות ובחינות לתלמידים

יום שני | ח' שבט
 יום שני | כ"ב שבט

לפרטים והרשמה:

058-790-50-70 | 02-997-91-40
 shaarey@gmail.com



מפנקסו של חוזר בתשובה

עודד מזרחי | ORCHOZER@GMAIL.COM

מצלמה נסתרת

פעם קראתי בספר מוסר מתוק, כי אנו חיים בדור מאוד חיצוני, ואם לא נזכה לפרגון ארצי - לא נוכל לפעול. אנחנו ההפך מצדיקים נסתרים. כמעט בלתי אפשרי לעשות בימינו דבר מה ממש לשם שמיים. ובכל זאת ראוי שתהיה לאדם לפחות מצווה אחת שיקיים לשם שמיים, שלא ידע ממנה אף אחד, אפילו לא בן-זוגו או חברו הטוב, מצווה שתהיה בינו לבין קונו בלבד.

הרהרתי: איזו מצווה אוכל לקיים בהתמדה, משהו טוב לשם שמיים? הבנתי שהנכון ביותר הוא לעשות איזה חסד או לתת צדקה בהעלם גמור, כי אפילו כאשר אתה נותן צדקה לעני, אתה הנהגה מתודתו.

באותה שעה ישבתי בבית הכנסת השכונתי. הבטתי מסביבי והבחנתי כי בפח האשפה הגדול שבמטבח כרגיל אין שקית, וידעתי שבימי חמישי ישראל הגבאי הנצחי נאלץ לשאת את הפח, לרוקנו בפח השכונתי הירוק בחורף ולנקותו. ידעתי שזו מצווה נצרכת ואמיתית, וקיבלתי על עצמי לדאוג בקביעות להבאת שקיות אשפה לבית הכנסת, עד כי יבוא שילה.

למחרת ניגשתי בשמחה למכולת של רחמים, וקניתי גליל שחור המכיל חמישים שקיות לפח גדול. לפני תפילת מנחה הגעתי למטבח בחשאי, הבטתי כה וכה, כמו משה לפני שהרג את המצרי, תלשתי שקית אחת, ורוקנתי את תכולת הפח לתוכה, קשרתי את השקית ושמתני בצד, והכנסתי שקית חדשה פנימה.

כאשר הלכתי בוריוות לזרוק את השקית באין רואים, שמחה הציפה את נפשי. אמנם זהו דבר קטן ביותר, ממש הכל, אבל הוא לשם שמיים! סוף סוף אני עושה מצווה לשמה!... רק הקידוש ברוך הוא ופמליה של מעלה צופים בי. לא אקבל שום כבוד על כך מאף אדם עלי אדמות, לא אספר על כך אפילו לחברותא שלי דניאל, שתמיד רוטן על כך שאין שקיות בפח, ובטח שלא אכתוב על כך ב'פנקסו של חוזר בתשובה'...

עברו כמה חודשים שבהם הקפדתי לבדוק אם משתמשים בשקיות האשפה והאם צריך לקנות עוד. כאשר דניאל שאל לפני לימודנו "מי הצדיק שקנה שקיות אשפה?", חייכתי לעומתו: "כנראה זה צדיק נסתר...". באמת הרגשתי צדיק נסתר בזעיר אנפין, במשקל של שקית ניילון מרשרשת, אבל בימינו גם אפס קצה של טוב אמיתי הוא הרבה מאוד.

פעם, לאחר תפילת ליל שבת, פנה אלי הרב יצחק: "שבת שלום, חזק וברוך על שקיות האשפה שאתה תורם".

נדהמתי. אמנם שמחתי לקבל "חזק וברוך", ומאידך לבי נפל בקרבי על שהמצווה היחידה שאני עושה בוודאות לשם שמיים ירדה לטמיון...

"איך אתה יודע?", תמהתי.

"לפני כמה חודשים התקנו כאן מצלמה נסתרת בגלל דרישה של בעל הספר תורה. מי שעוקב אחריה סיפר לי שהוא רואה מדי פעם מישהו נכנס לפני מנחה, מסתכל לכל עבר ובודק את הפח. הוא הראה לי את הקטעים האלה, ראיתי שזה אתה, והבנתי שאתה דואג לשקיות האשפה בבית הכנסת".

חייכתי במבוכה, וחשתי בלבי: ריבוננו של עולם, באחרית הימים, אפילו כאשר יהודי רוצה לעשות מצווה בסתר יש מצלמה נסתרת שמגלה אותו...

התבוננתי בכך שהעולם התחתון נהיה דומה יותר ויותר לעולם העליון: עין רואה וזוהן שומעת וכל מעשיך במצלמה מוסרטים. האיר לי כי אם אדם בימינו רוצה לעשות טוב או חלילה רע בסתר, עליו לוודא קודם שאין מצלמה נסתרת בסביבה. ובכל אופן מהתיעוד העליון אף אחד לא יצליח לחמוק, ולכן כדאי להכין לעצמך, עוד בעולם הזה, סרט וידאו מוצלח...



בואו נעשה ניסוי

אורי צוקר, רכז חברתי בישיבת 'פרי הארץ'

לפני כמה שנים עברתי במנהרה שבין בנייני האומה לתחנה המרכזית, על הקיר היה תלוי דף. אל תבקשו ממני לשחזר את הניסוח המדויק, אבל זה היה משהו בסגנון: "כאן ישב מוטי שתמיד היה מאיר פנים לכולם, ותמיד הייתה לו מילה טובה". מזלו הטוב של מוטי שפר עלי, היה לפחות מישהו אחד שעניין אותו שקבצן מסמורטט נפטר, רוב הקבצנים לא זוכים לכבוד הזה.

גם אני הכרתי את מוטי, מה זה הכרתי? נתתי לו כמה פעמים מטבע ומילה טובה פה ושם, לא יותר מזה. לא זכור לי שידעתי אפילו מה השם שלו. סביר להניח שאם הייתי עושה סקר קצר ברחוב, רוב האנשים לא היו יודעים את השם. חלקם כנראה גם לא היו מודעים לקיומו.

כיף להיכנס לקונכייה, הא? לחיות במרחב האישי שלי בלי להסתכל סנטימטר החוצה. ללכת ברחוב עם אזניות, לנסוע באוטו עם חלונות סגורים ומוזיקה בפול ווליום, להסתגר בחדר הפרטי שלי. בקיצור, לעשות הכל כדי לאבד קשר עם העולם שבחוץ, זה שלא הכל מושלם בו.

מה לעשות? העולם רחוק מלהיות מושלם, מי שברא אותו דאג שיהיו חסרונות שצריך למלא. יכול להיות שהיה יותר חכם לברוא עולם בלי חסרונות, מי שחושב ככה מוזמן להגיש הצעות ייעול. אבל אם לא היו עניים, לדוגמה, אנחנו היינו מפסידים, היינו מאבדים את הזכות לתת להם. חכמים ממש לא התבדחו כשהם אמרו ש"יותר ממה שבעל הבית עושה עם העני, העני עושה עם בעל הבית". מי שלא הבין שיקרא שוב, הכי פשוט בעולם. כשהעני חסר, זו ההזדמנות שלנו לתקן את העולם, לא פחות. לעשות אותו קצת פחות חסר, קצת יותר שלם.

ולמי שהאגו שלו לא מאפשר לחשוב על אחרים, שיראה את זה ככה: אם זו צורת החיים שלנו, למה אנחנו מתפלאים שאחרים לא שמים לב אלינו, כמעט מתעלמים מקיומנו? כשאני עומד בטרמפיאדה אני מוכן להרביץ לנהג האטום הזה שלא עוצר, מה, הוא לא רואה שגשם וקר? ולא רק זה, המנוול עוד מסובב את הראש לצד השני, אני פשוט חתיכת אוויר בשבילו. כן, נכון, אבל איזה קטע, לפני יומיים אני הייתי הנהג האטום והמנוול הזה, מה הבעיה? מה, אי אפשר לקבל נסיעה שקטה?

אפשר ללכת לחפש קבצנים ברחוב, זה אפילו חשוב. אבל החסרונות לא נמצאים כל כך רחוק, הם מסתובבים ממש פה לידינו. החבר שצריך מילה טובה או עזרה כלשהי, אבא או אמא, האח הקטן, מישהו בסביבה שרק צריך אוזן קשבת ולב פתוח. ממש לא חסר, צריך רק להסתכל מסביב.

עכשיו בואו נעשה ניסוי. תכינו מטבע, לכו לקבצן הקרוב, תסתכלו לו ישר לתוך העיניים, תחייכו חיוך גדול, תגידו לו את ה"בוקר טוב" הכי לבבי שלכם, רק אם שייך - תנו לו יד, אם יש לכם אומץ - תחליפו אותו כמה מילים, ורק עכשיו תנו לו את המטבע. איך ההרגשה?

אבל הניסוי עוד לא הסתיים. תבדקו בבקשה כמה אנשים ניגשו אליי אחריכם לתת לו משהו. נכון מפתיע? מסתבר שאכפתיות מדבקת.

תפתחו את העיניים ותסתכלו סביב, אנשים טובים באמצע הדרך.





האגף לתרבות יהודית יוצרים חיבור לנשמה



בס"ד



דורות צילה אנמון



התוועדות טוב הארץ

וסדר טו קשקט

הרב שמואל אליהו

רב העיר צפת וחבר מועצת הרבנות הראשית

הרב נתנאל יוסיפון

רב הגרעין וראש ישיבת ההסדר נתניה

באיווי מוזיקאלי

של הראל טל ולהקתו

בהשתתפות:

הרב איתיאל בר לוי ראש אגף תרבות יהודית משרד החינוך

מר יהודה נפתלי מנהל אגף מורשת ישראל עיריית ירושלים



לפרטים: 052-9407617



הכניסה חופשית

בהרשמה מראש באתר טיקצ'אק

אולם תצוגות - בנייני האומה ירושלים

19:30 פתיחת שערים | 20:00 תחילת האירוע

יום ראשון אור לט"ו בשבט

20 בינואר 2019 למניינם



מה, אין לך חבורה!?

פעם בשבוע הם מפגים זמן ונפגשים
לשיחה פתוחה שבה מדברים על
הכל > חבורות של עובדי ה' שלקחו
את עיקרון דיבוק החברים צעד
אחד קדימה

הראל דביר



הרב שמחה פרידמן: לקח לנו זמן להבין שצריך לתת מקום לחברות כשלעצמה, לא חבורת לימוד ולא חבורת תפילה. ואפילו לא חבורת ייעוץ אחד לשני. חבורה ששמה את דיבוק החברים במרכז, ועבור זה היא קיימת.

מדברי גדולי החסידות במעלת אהבת החברים

רבי יעקב יצחק הורוויץ, החוזה מלובלין: "אצל אוהב נאמן, יוכלו להיושע אצלו כמו אצל צדיק". (נפלאות הסבא קדישא דף לה)

רבי זכריה מנדל, תלמיד הנועם אלימלך, מתאר את החסידים: "וחבורתן נאה מאד לשמים ולבריות, שיש ביניהם אהבה גדולה כל כך, יותר מאהבת אב על בנו ובעל עם אשתו. ויש להם אחדות גמור זה עם זה, כמעט כיס אחד לכולם. ואין חילוק ביניהם לבניהם אל בני חבריהם, כמעט שאין ניכר מי הם אביהם של הבנים מגודל האהבה ואחדות זה עם זה". (אגרת הקודש שנדפסה בסוף נועם אלימלך)

רבי קלונימוס קלמן עפשטיין: "עיקר ושורש עבודת ה' היא אהבת חברים, ועל ידה יוכל אדם לבא לעבודת ה' האמיתית". (מאור ושמש, רמזי שיר השירים)

רבי דוד אייבשיץ: "אם יתחברו שני אנשים באהבה אמיתית בלב שלם שכל אחד ייטיב להשני, ויהיה כל כך האהבה ביניהם עד שכל אחד מהם לא יחשוב טובת עצמו, רק ישים כל מגמותיו אל טובת ותועלת חברו, אזי ממשיכים הנהגה זו על עצמם מהשם יתברך, שכביכול יפנה מכל עסקיו ויחשוב רק להיטיב לאלו האנשים". (ערכי נחל מקץ, דרוש א)

"לספר בכל פעם לפני המורה לו דרך השם, ואפילו לפני חבר נאמן, כל המחשבות והרהורים רעים אשר הם נגד תורתנו הקדושה", ואף הדגיש, כחכם הרואה את הנולד: "ולא יעלים שום דבר מחמת הבושה!" (צעטיל קטן, יא). ותלמיד אחר של המגיד ממזריטש, רבי אברהם מקאליסק, הדרך במכתב לתלמידיו: "גם יראה כל אחד שיהיה לו דיבוק חברים הבדוקים לו לפי שכלו, שרוצים רק האמת, ורוצים בכל לבבם לפטור ממוקשי הרע, דהיינו מתאות צביעות ושקרם. אזי ידבר עמהם בכל יום כמו חצי שעה" (מכתבים בסוף פרי הארץ, מכתב ו).

לפעמים נדמה שקצב החיים המודרני לא מאפשר לכוונן אהבת אמת וחברות אמת – למי יש זמן לדברים כאלה? אנחנו כבר לא בני שבע עשרה, ויש לנו דברים יותר חשובים לעשות בזמן הפנוי המועט שברשותנו. ולכל אחד יש כמה קרובי משפחה, שכנים וחברי ילדות, אז למה בעצם להשקיע בקניית חברים? ובכלל, הרי רובנו לומדים או עובדים בסביבת עבודה אנושית ולרוב נעימה – האם זה לא מספיק?

"הקינו חבורות!"

לפני כ-15 שנה יצא הרב שמואל טל בקריאה לתלמידיו, אז בנווה דקלים שבגוש קטיף: "הקינו חבורות!" בשיחותיו בשישיה הסביר שכדי לאהוב כל יהודי, צריך להתחיל באהבה לחבורה מצומצמת של חברים קרובים, ומשם להתרחב למעגלים נוספים. כדי לאהוב מישור, טען, צריך להכיר אותו מקרוב, לשמוע מה

ושך באולם, מלבד אור עמום מגרות שעל השולחנות. השעה כבר קרובה לחצות לילה, והם עדיין שרים בלהט, מחובקים זה בזה, "אדרבה תן בלבנו שנראה כל אחד מעלת חברינו ולא חסרונם". זר שהיה נקלע למקום היה יכול לחשוב שמדובר באירוע פרידה מרגש לרמות בלתי נשכחת. כך נראה סיומו של כנס החבורות הארצי, שהתקיים השבוע בישיבת 'תורת החיים' ביד בנימין.

למי יש זמן?

בשנים האחרונות, מומחים למדעי הנפש חוזרים ומדברים שוב ושוב על המחיר הכבד שמשלמת האנושות על האינדיבידואליות: במקום שאדם יהיה עטוף באהבתם של אנשים קרובים אליו, ויהאב אחרים בעצמו – הוא נאלץ לעבור לבד את מאורעות החיים, לטוב ולרע. מסתבר שכמו עוד נושאים, גם הצורך בסביבה תומכת וכה להתייחסות נרחבת בדברי חז"ל וגדולי הדורות, ואחת ההנחיות הראשונות בפרקי אבות עוסקת בכך: "קנה לך חבר" (אבות א, ו).

שתי תנועות חשובות קמו לעם ישראל במאות השנים האחרונות: תנועת המוסר ותנועת החסידות, ושתייהן שמו להן למטרה לחבר את היחידים ולייצר עבודת ה' של חבורה. תנועת המוסר הקימה 'בתי מוסר' שבהם עסקו בתיקון המידות בדיבוק חברים ובפתיחות כנה בין חבר לחבר. באותו זמן ממש, הדגישו גם גדולי החסידות את חשיבותו של אותו עניין בדיוק. כך למשל כתב ר' אלימלך מליז'נסק בהנהגותיו:



הרב אביגדור ברטוב: תגיד לי, אתה מכיר מישהו כזה, שלא רוצה חברים טובים?! שלא היה מוכן להשקיע בשביל לזכות בהם?! הבעיה היא שאנשים לא מאמינים, ולכן צריך פשוט לקפוץ למים



מכבי האש שמצילים את העיר

צדיק מיוחד ששמו נקשר עם נושא החבורות בעבודת ה' הוא רבי קלונימוס קלמן שפירא הי"ד, האדמו"ר מפיאסצנה, מגדולי החסידות בדור שלפני השואה, ומי שזכה בחייו ואף אחרי מותו להרחיב את גבולותיה, וכתביו נלמדים ביותר בציבור הרחב, ובמיוחד בישיבות הסדר ובמדרשות. אחד מספריו הפחות מוכרים הוא 'בני מחשבה טובה', שבו הוא מתאר בפרוטרוט את דרכה של חבורה בעבודת ה', את מטרתה ודפוסי פעולתה, למי היא מיועדת, ועל אילו אתגרים היא צריכה להתגבר.

ספרו של האדמו"ר מפיאסצנה הועתק בכתב יד, ובמשך שנים לא ניתנה רשות להעבירו למי שאינו ראוי לכך. הוא נדפס לראשונה רק שנים רבות לאחר השואה. בין היתר עומד האדמו"ר על החשש שחבורה תיצור ריחוק משאר בני העולם, וכתוב: "משל לשריפה בעיר, ובאי מכבי אש לכבות ולהציל באמצעים שמתאימים לדעתם ורוחם - האם בשביל זה ישנאו ויתרחקו משאר בני העיר שגם כן מצילים ומכבים כל אחד לפי יכולתו?! התכלית היא אחת לכולם, לכבות ולהציל הנפשות הנמצאות בלהבי אש, רק כל אחד מציל כפי אמצעיו, והחברה יותר מצליחה בזה, ומה שיעלה ביד החברה לא יעלה בשום אופן ביד היחיד".

התנאי הבסיסי שדורש האדמו"ר מחברי החבורה, הוא "שלא יהיה שקרן..."

עובר עליו, להתעניין בשלומו ולעזור לו. זה לא ביטול תורה, אלא דווקא חלק מבניינה.

אימוץ הקריאה הזאת, לבחורי ישיבה ואברכים שתורתם אומנותם, לא היה פשוט ולא מהיר. "לקח לנו זמן להבין שצריך לתת מקום לחבורות כשלעצמה, לא חבורת לימוד ולא חבורת תפילה. ואפילו לא חבורת ייעוץ אחד לשני. חבורה ששמה את דיבוק החברים במרכז, ועבור זה היא קיימת", מספר בכנס הרב שמחה פרידמן, ר"מ בישיבת תורת החיים. "בהתחלה זה היה נראה כבזבוז זמן - לקחת זמן שאפשר ללמוד בו תורה או לטפל בשאר צרכי החיים, ולהקדיש אותו למפגש חברים. אבל עם הזמן ראינו שאנחנו נתרמים ומתברכים, ובסופו של דבר גם שאר העיסוקים שלנו מתבצעים טוב יותר. וכמו שחכמים אמרו על התפילה שהיא "גרעין הזמן ופריו", משהו שנותן לך כוח ומוטיבציה לחיות. עד היום יש בישיבה אברך שאחראי על ארגון וריכוז חבורות, ונותן מענה לבעיות ותהיות".

אני לוקח אותו לצד ושואל אותו מה החבורה נותנת לו. הרב שמחה: "קודם כל, הרגשה שיש מי שאכפת לו ממני. החברים מחכים לשמוע מה עובר עליי ואיך אני מרגיש. אם סיפרתי משהו קשה, יש מי שיתמוך ויקשיב, ולא ישכח לשאול אחרי שבוע האם אני מרגיש יותר טוב. מעבר לזה, החבורה היא מקום שמגיעים אליו "בלי חליפה", בלי לעשות פוזות על אף אחד, וזה מחזיר אותי להיות מי שאני". הוא ממשיך: "רוב החבורות בנויות כמפגש שבועי של כמה שעות באחד מערבי השבוע. צריך לקבל החלטה חזקה שהעניין הזה חשוב לך, ואתה מוכן להשקיע בו. החבורה שלנו מחולקת בין יד בנימין לנצרת עילית, שני חברים כאן ושניים כאן, וכל זוג מוכן בשמחה לנסוע כשמגיע תורו, מתוך הכרה בחשיבות החבורה. ההשקעה בנסיעה מהווה בעצמה חיזוק לחבורה, כי כולנו מבינים שמדובר במפגש יקר ולומדים להעריך אותו".

מידי יום חמישי ב 21.00-

התוועדות

עם היוצר והמוסיקאי מרדכי גרנביץ'
לימוד מעמיק וחוויתי
של סיפורי מעשיות
כולל נשנושים ממטעמי השבת

הנשנושים והמטעמים

בתובנות שבבית למרחב נורדאו 25 פ"ת
דמי השתתפות: 30 ש"ח
ותאם בכל יל - זכרים ונשים

לפרטים נוספים
03-9043151

הרב זאביק הראל: החבר אמר לו "שלום כבוד הרב", ור' שלמה זלמן התאכזב מאוד מהתגובה הזאת. הוא חיפש קשר חברי, ולא את ההתייחסות הפורמלית שהוא מקבל מכל האנשים הרבים שפונים אליו.



"על ידי כן נפעלים ונעשים כל הנסים..."

"שמעתי מפי אדמו"ר בוצינא קדישא מו"ה אלימלך זצוק"ל כששאל אותו ביחוד הצדיק המפורסם בוצינא קדישא אחיו מו"ה משולם זושא זללה"ה; הייתי אז אצלם כששאל אותו בזה הלשון: 'אחי, למוד לי זה שאתה הוא פועל נסים ונפלאות ומעשים נוראים, שאוכל גם כן לפעול כך'. כלל הדברים בקיצור שהשיב לו אדמו"ר, שהוא על ידי התחברות הצדיקים ואהבה וחובה וריעות ביניהם - על ידי כן נפעלים ונעשים כל הנסים וכל הפעולות והמעשים נוראים. והודה הצדיק הנ"ל לדבריו, ואמר: בודאי, כי זה עיקר הכל". (מאור ושמש פרשת בלק)

(ג, ו) שמביאה פסוק זה כמקור לכך שלקיבוץ של חמישה יהודים יש ערך רוחני מיוחד."

אתה מכיר מישהו כזה!?

את הכנס מנחה אביגדור ברטוב, מטפל ומרצה לתורת הנפש וחבר בחבורה, שרואה בחבורה רכיב חיוני לצמיחה נפשית: "מגיעים אליי אנשים שסובלים מכל מיני בעיות נפשיות. אני שואל אותם: אין לך חבורה?! איך אתה חושב להתקדם בחיים בלי הכלי הבסיסי הזה? מבחינתי, חבורה היא אחד הרכיבים הבסיסיים במרשם שאני כותב למטופלים שלי. השקעה בדיבוק חברים חייבת להיות חלק מסדר היום של אדם תורני! אני מכיר אנשים שהחבורה מעניקה להם תמיכה נפשית ומהווה כתובת רגשותיהם יותר מהמשפחה הביולוגית שלהם. לצערנו, אחת הבעיות של דורנו היא הפגיעה האנושה במוסד המשפחה, ולפעמים הצורך בחבורה הוא כאוויר לנשימה".

הוא מתייחס לשאלה האם חבורה מתאימה גם לאנשים שכלתנים. "מי לנו שכלתן כהרמב"ם, והוא כותב (פירוש המשנה אבות א, ו) שאדם צריך שיהיה לו חבר שנפשו תבטח בו, והוא לא יסתיר ממנו שום דבר ולא יחשוש ממנו. כנראה שגם אנשים שכלתנים זקוקים לחברי נפש. תגיד לי, אתה מכיר מישהו כזה, שלא רוצה חברים טובים?! שלא היה מוכן להשקיע בשביל לזכות בהם?! הבעיה היא שאנשים לא מאמינים, ולכן צריך פשוט לקפוץ למים. כל אחד צריך להסתכל סביבו ולמצוא את האנשים שהוא היה רוצה

בכנס השתתפו כ-60 חברים מכ-15 חבורות, רובם מיד בנימין ונצרת עילית שבה נמצא גרעין תורני מבוגרי הישיבה, ובנוסף גם כמה חברים מחבורות במקומות נוספים. "אני הגעתי לפה מירושלים כדי להתחזק, יש לנו חבורה שלא כל כך מצליחה להמריא, ובאתי לקבל כוחות וגם עצות", מספר דוד ביסטר.

אברהם פרסוף, עובד סוציאלי וחבר בחבורה למעלה מעשור, נמנה על יוזמי הכנס, והוא מספר לכולם: "לפני כשש שנים נכנסנו לרב טל להתברך ולקבל הכוונה להמשך דרכה של החבורה. הרב אמר לנו לעשות שני דברים: אחד, לשתות יין ישן במפגשים, מה שלא כל כך קורה... והשני, לכתוב חוברת שתסביר את חשיבות העניין והדרך להוציא אותו מכוח אל הפועל. היינו קצת מופתעים מהמשימה הספרותית שהונחה לפתחנו, אבל התחלנו לדבר ולהעלות רעיונות, ובשלב מסוים גם לכתוב ולארגן אותם. אספנו גם מקורות שונים מגדולי ישראל שעוסקים בנושא החבורה, והדפסנו חוברת בשם 'ואגודתו על ארץ יסדה'. החוברת נקראת כך על פי המשנה באבות

לחזק את הקשר איתם, ופשוט להתחיל".

"עד שנכנסתי לחבורה הייתי טיפוס די מופנם", מספר לי בשקט ע', המבקש לא לחשוף את זהותו. "לא האמנתי שאפשר לתת אמון במישהו בעולם. כנער, חוויתי כמה פגיעות קשות שסגרו אותי וצמצמו את הקשר שלי עם חברים למינימום. כשאחד החברים הזמין אותי להצטרף לחבורה, חשבתי שהוא צוחק עליי. וכשהגעתי למפגש הראשון וכל אחד דיבר על החסרונות שלו והקשיים שהוא סובל מהם, הייתי היחיד ששתק. עם הזמן ראיתי שנותנים בי אמון, והתחלתי גם אני להיפתח. קיבלתי תגובות מאוד חמות ומעודדות גם כשסיפרתי על טעויות קשות שלי, אני יכול לומר שאחרי תקופה ארוכה שבה לא הרגשתי רצוי, באה החבורה ושינתה לגמרי את התודעה העצמית שלי. היום לא רק שאני לא מתבייש לספר דברים אישיים בחבורה, אני מחכה לזה! גם אנשים אחרים מרגישים בשינוי שחל בי".

למי קראת "כבוד הרב"!?

אחרון הדוברים בכנס הוא הרב זאביק הראל, רב אולפנת צביה בחפץ חיים ומפיק סדרת סרטי 'האר עינינו' על גדולי ישראל, וגם חבר בחבורה: "אני זוכר שצילמתי את הרב אהרן גולדברג, הנכד של ר' שלמה זלמן אוירבך זצ"ל. הוא סיפר על סבא שלו ואני עמדתי מולו עם המצלמה. אחרי שסיימתי לצלם, הוא סיפר שפעם אחת סבו פגש ליד הכותל חבר ילדות שלמד איתו בישיבת עץ חיים, ואמר לו בחביבות 'שולם עליכם'. החבר אמר לו 'שלום כבוד הרב', ור' שלמה זלמן התאכזב מאוד מהתגובה הזאת. הוא חיפש קשר חברי, ולא את ההתייחסות הפורמלית שהוא מקבל מכל האנשים הרבים שפונים אליו. במבט שטחי אפשר לטעות ולחשוב שגדולי ישראל נמצאים 'מעל' הנושא הזה של חברות ודיבוק חברים, כאילו הם שקועים כל הזמן בספרים וזה לא מעניין אותם. אבל מי שיבדוק, יגלה עד כמה הנושא היה משמעותי להם, וימצא אינספור הדרכות שלהם שמכוונות לעניין הקדוש הזה, וכן פעולות שהם פעלו מכוח האהבה שלהם לעם ישראל, כפי שהם עצמם אמרו. הוזהר הקדוש (שמות קצ, ב) תולה את השגת סודות התורה בכך שיש אהבה גדולה בין החברים העוסקים בה".

לסיום, אני מבקש מאברהם פרסוף לדבר על החזון הכללי-ישראלי: "החזון שלנו הוא להגיע למצב שבו כל יהודי יהיה שותף בחבורה. בסופו של דבר, אין לנו ספק שה' יתברך שמח וגם נוכח בכל חבורה וחבורה. אגב, בכנס השתתפו רק גברים משיקולי צניעות, אבל קיימות חבורות רבות של נשים, ואנחנו מקווים שגם הן יקיימו כנס חבורות. אצלן כל נושא הדיבור הוא טבעי וזורם יותר". ■





פרי הארץ מול קליפת האגוז

לשב"כ אין ראיות נגד הנערים. לפי מה שפורסם באתרי החדשות, גשמים שיצאו לאזור האירוע באותו ליל שבת לא מצאו ממצאים שמצביעים על זריקת אבנים באזור. לא עקבות נעליים, לא שברי זכוכית... מעניין. אני מצטערת שאעשה א-ראבי נהרגה. הלוואי שיגלו איך זה קרה. הרבה ספקות עוטפים את הפרשה, אבל השב"כ איתן בדרכו הדורסנית. רק צריך להפעיל לחץ על כמה נערים צעירים עד שהם נשברים ו"מודים". רק לאחרונה הודאות דומות נפסלו מכל וכל על ידי שופטים נאמנים. בין כך ובין כך, אין שום תועלת לרדיפת השב"כ נערים חפים מפשע. וביתניים הרוצח האמתי מסתובב חופשי.

ומי הוא זה ואיזה הוא שיכול להביא לסוף חלום הבלהות הזה? הרי מי שאחראי על פעולות השב"כ ומי שנותן אור ירוק לעינויים הוא שר הביטחון של מדינת ישראל, הוא הוא ראש הממשלה, מר בנימין נתניהו. אני קוראת לו ולכל שרי הממשלה לעצור את הגלישה במדרון החלקלק הזה! במדינה מתוקנת, מערכת המשפט היא כלי בידי ההנהגה להוציא לאור את הצדק. אך מי במדינה הזו מוביל את מי? האם האדון את כלבו או הכלב את אדונו? מה שבטוח הוא שהתקשורת משתפת פעולה עם כל צעד.

פני הדור כפני הכלב, זהו אחד מסימני הגאולה. מתוך כך, אנו מאמינים בכורא עולם שכל בחירה ובחירה שנעשה, הוא יושענו והוא יגאלנו, בקרוב.

בתפילה לשלום הנערים ובתפילת "השיבה שופטינו ככראשונה ויועצינו ככתחילה".

רחל גורדון
איתמר

הנני אלא לנער שלומד בשיבת 'פרי הארץ' ברחלים מאז ייסודה. אין לתאר במילים את השינוי הטובה שחוללה הישיבה בן שלי. מילד חסר ביטחון וכיוון, הישיבה נסכה בעיניו ניצוץ של קדושה וטהרה, של אור ושמחה. אז מה אם הוא גידל מאז פאות ארוכות וטס כבר פעמיים לאומן לראש השנה - שלא בדיוק לפי רוח המשפחה? נוספה לו מתקנות כזו שאני רואה בכל הנערים שלומדים בשיבה שלו. חבורה קדושה ושמחה. עד לפני ימים ספורים איש בקושי שמע על הישיבה. ופתאום שמה נהיה שגור בפי כל: הישיבה ממנה נלקחו חמישה נערים לחקירת השב"כ, בלי תנאים פיזיים בסיסים כמו מיטה לישון בה, בלי מפגש עם ההורים, בלי מפגש עם עורך דין. ואני חוששת. חוששת מפני הגסות והדורסנות של נציגי מערכת המשפט במדינת ישראל הדמוקרטית. אני דואגת לשלום הנערים בגופם ובנפשם הרכה. חוששת שמא יחטפו השב"כ גם את בני מבית המדרש, או שמא זה יהיה מהבית עם כל האחים מסביב, חלילה. די לנו מסכנת הדרכים בארץ, מפני חוליות מחבלים חמושים שמסתובבות חופשי ביהודה ושומרון, ודי לנו מסכנת העמידה בטרמפאדות מפני ניסיונות דקירה ורדיסה, שלא נדבר על החשש להדירה ליישובים. אך מעתה התוסף חשש של חטיפה על ידי השב"כ. מי שאמור לשמור עלינו מפני הסכנות הנ"ל. כמה ציני.

ולא, הבן שלי לא היה מעורב בשום זריקת אבנים ושום מעשה פלילי. איך אני יודעת? כי הוא היה באותו ליל שבת באווירת קדושת השבת של חדר האוכל יחד עם רבותיו ויחד עם חמשת חבריו העצורים ושאר התלמידים. ובשלב מסוים, ביחד עם כולם, נכחו גם הרבש"ץ של רחלים וגם צוות רפואי שטיפלו באותו ערב באחד הנערים שחש ברע. אליבי חזק מאוד. אבל השב"כ לא נרתע מאליבי כדי לקדם את ענייניו. המשטרה בכלל לא התעניינה בעדותו של ראש הישיבה עד שבת משפט פסק שעליה לקבל אותה.

תגובה לתגובה על מאמרו של הרב זקס מגילון מס' 251

שלום וברכה!

במדור 'קוראים כותבים' בגיליון פרשת שמות, צדה את העין הכותרת "חילול השם". הכותב הסתייג ממאמרו של הרב זקס בפרשת ויגש, שלדעתו "מכפיש בצורה גסה את גדולי האומה", מציגם כ"אנשים קטנוניים", ואף נוקט במניפולציה פסיכולוגית שלדבריו נועדה "להחליש את הדחייה הנפשית הבסיסית של כל אדם בריא בנפשו" למקרא הדברים. "את חילול ה' הזה צריך לתקן", מהדהד הסיום.

תזכורת קצרה: הרב זקס כתב, כי יתכן שאצל יוסף קינן ספק, אולי מכירתו הייתה עונש מיעקב אביו על שהעז לומר לו שהוא עתיד להשתחות אליו, ולכן חשף את עצמו רק משהתברר שאביו לא ירע על המכירה ועדיין נפשו יוצאת לראותו.

לו רק ידע המוחה שרעיון זה כדמותו וצלמו מופיע בכל כרכי הירושלמי על מסכת זרעים מרפוס וילנא וצילומיו! בסיום מדור ההשמטות למסכת מפירושי הראשונים, מציג "המאסף" מעט מחידושי, וביניהם, הרעיון האמור, שלדעתו הוא "פשוט", ואף תמוה בעיניו כיצד פשטנים אחרים לא עמדו על כך. את פירושו מצטט הרבי מליובאוויטש בלקוטי שיחות (חלק ' מקצ'א, הערה 6), אך דוחזהו בשל אי התאמתו לפשט המקראות. למותר לציין את זהירותו המופלגת של הרבי להשתמש רק במקורות ברייטשטא מחיוביים לחלוטין למסורת התורה שבעל-פה.

מעט על אותו "מאסף": מדובר בלא אחר מר' שמואל שרגא פיינגוון (תקצ"ח-תרצ"ב), מנהלו המיתולוגי של דפוס ראם בוויילנא, ומי שריכז את עבודת הענק של הכנת הבבלי והירושלמי לדפוס - מהשגת כתבי היד של עדי הנוסח והמפרשים, ועד לציון הגנות, מקבילות ומראי-מקומות. בכך טבע חותם על כל דף גמרא שנלמד מאז ולדורי דורות. מדור ההשמטות על הירושלמי מעיד על היקף בקיאותו העצומה; גם כיום בדור מאגרי המידע עבודה בסדר גודל כזה נחשבת למדהימה.

בכבוד רב
אסף פרומר
קרית שמואל, חיפה

אני מבקש להתנצל בפני הרב זקס על מכתב המחאה שלי.

לפני כשבועיים פניתי אל מערכת העלון על מנת שידאגו לכך שתתפרסם תגובה ראויה על דברי הרב זקס. במכתב הבעת בפניהם בצורה חריפה את הזעזוע האישי הפנימי שלי מן הדברים שהרב זקס כתב. לא העליתי על דעתי שהמכתב עצמו יפורסם. בשל אי הבנה מצערת פורסם המכתב שלי ככתבו וכלשונו.

לעצם העניין, הקו המנחה את לומד התורה במצב שבו קיימות אפשרויות פרשניות שונות אינו האם פירוש מסוים נכתב והודפס אי פעם בעבר, אלא האם הוא מתאים לרוח התורה והאמונה כפי שנמסרה לנו כמדור לדור על ידי חז"ל וגדולי ישראל, והאם הוא מוסיף בנו יראת שמים ויחס של רוממות קודש כלפי גדולי האומה - או חלילה להיפך. בנידון שלנו נראה כי הפירוש אינו מסתדר עם פשט הפסוקים, ולכן אין אפילו ספק או התלבטות.

בכבוד רב,
מוטי מאור

המערכת מתנצלת על אי ההבנה שהובילה לפרסום הדברים





סיפורי חסידיים זמן וזמן

לא ראו איש את אחיו

“ויהי חושך אפלה... לא ראו איש את אחיו” - החושך הכבד ביותר הוא בשעה שאיש אינו רואה עוד את אחיו ואינו מושיט לו יד בעת צרתו. הסוף הוא שההתעלמות מצרת החבר מביאה לכך שגם לו עצמו לא תהיה תקומה - “ולא קמו איש מתחתיו”.

(חידושי הרי"מ)

להסברים מפורטים כדי להבין את שאירע. בראותו כי איש לא בא לתפוס את המקום השישי בתא, זה שעליו נחה מזוודה, הבין הכול...

גם כשנוסעים בדרך יש לנהוג ביושר, אחים יהודים, שבר הזקן את השתיקה בתא. “לא לתפוס מקום מיותר, שכן יש בכך משום גזל הרבים”. על כורחם מצאו עצמם הסוחרים מאזינים לדברי הזקן, שהוסיף ואמר: “נוכר אני במעשה נורא ששמעתי בלדותי מפי זקנים...”

“באותם ימים עוד לא היו רכבות והתנועה בדרכים התנהלה בעגלות רתומות לסוסים. פעם אחת עמדה עגלה לצאת לדרך ומקום ריק יחיד נותר בה. אחד הנוסעים, שביקש לנסוע ברחבות, שילם לעגלון כפליים ובלבד שלא יעלה נוסע נוסף לעגלה.

“כעבור רגע בא זקן אחד וביקש מקום. ‘הכול מלא’, הכריז העגלון. הזקן לא היה עיוור. הוא ראה שיש מקום פנוי, אבל מול הכרות העגלון, נאלמה לשונו דומייה, והעגלה עמדה לצאת לדרך בלעדיו.

“בין הנוסעים היה איש בבגדי כפרי פשוט.

נכלמים הביטו הסוחרים איש ברעהו. הנה, דווקא האיש בעל ההופעה המודרנית המגוהצת, קם מפני איש השיבה ונתן לו את מקומו. הסקרנות שעורר בהם האיש הצעיר בתחילה, התעצמה

‘בושו והיכלמו!’ גער ביושבי העגלה. ומיד ירד מהעגלה, מפנה את מקומו לזקן.

“אך יצאה העגלה לדרך ומיד חש כל אחד מנוסעי העגלה - מלבד הזקן - מחושים בגופו. משהחלו כולם לנחש מכאבים, הבינו כי דברים בגו. במהרה התעורר חשדם כי קפידתו של אותו כפרי פשוט היא שגרמה למכאוביהם. הורו לעגלון לחזור העירה. חיפשו בכל פינה עד שבאחד מבתי המדרש מצאו את הכפרי. הביעו באוזניו חרטה גמורה על מעשיהם, הבטיחו להטיב את דרכם והתחננו לפניו כי יסיר את קפידתו מעליהם. וכך אכן היה. הכפרי התרצה וכל המחושים נעלמו כלא-היו.

“מאוחר יותר”, חתם הזקן את סיפורו, “התברר כי הכפרי לא היה אלא הצדיק רבי זושא מאניפול”.

סיפורו של הזקן הכה את הסוחרים בהלם. רגשי חרטה מהולים בחשש, אפפו אותם. הזקן הבחין בכך ואז אמר להם. “נראה כי ההשגחה העליונה הביאתני לכאן. נוסע אני אל קרוש עליון. הרבי מאוסטרובצה, המתגורר עתה לא הרחק מוורשה. הצטרפו אליי ובקשו ממנו ‘תיקן’ למעשה”.

למחרת בערב נכנסו הסוחרים אל הרבי, שכידוע צם ארבעים שנה ברציפות ורק בלילות שבר את תעניתו בטעימה קלה. סיפרו לו הסוחרים את סיפורם, כולל מה ששמעו מפי חסידו הזקן, ושאלו אם ייתכן שצדיק יופיע בתלבושת מודרנית הדורה...

נתן בהם הרבי את שתי עיניו הזכות. “בהחלט ייתכן שאיש צדיק יסתיר עצמו מאחורי לבוש זר ומזור”, אמר. “ואולם”, הוסיף בסוקרו את הניצבים לפניו, “ישנם גם מצבים הפוכים. לפעמים אנשים שהנהגתם החיצונית זרה ומזורה לדרך היהדות, מסוגלים להתעורר בחרטה אמיתית, להתרומם ממצבם, ולהתעלות למדרגת צדיק!...”

הבינו הארבעה את הרמז ויצאו מלפני הרבי מאוסטרובצה בראש מורכן ובלב נכנע. כירבמקום קיבלו עליהם להטיב את דרכם, ואף נדבו מכספם להחזיק יתום בישיבה, במשך שנה תמימה.

תחנת הרכבת לוורשה הייתה עמוסה לעיפה והיא התמלאה והלכה מדי רגע בעוד ועוד בני אדם. כל אחד מהעומדים בתחנה תכנן היטב את צעדיו לקראת הרגע שבו תעצור הרכבת בתחנה ודלתותיה יפתחו.

מראש היה ברור כי מקומות הישיבה ברכבת לא יספיקו לכל הממתנים וכי רבים מהם יאלצו לבלות את נסיעתם הארוכה עד וורשה בעמידה במסדרונות שבין התאים.

המאבק הצפוי היה אפוא כפול: מי יזכה להיכנס אל תוך אחד התאים, ובתוך התא עצמו איזה מקום ייפול בחלקו...

בכל תא ותא היו שני ספסלים, זה מול זה, ובכל אחד מהם שלושה מושבים. המושבים המועדפים היו שני הצמודים לחלון. גם לשני המושבים הקוטביים, אלה הצמודים לדלת התא, היו מעלות מסוימות. אחרונים ולא-חביבים היו שני המושבים האמצעיים בספסלים.

הרכבת נעצרה וארבעה סוחרים עבדקנים, תושבי וורשה, הצליחו להיכנס פנימה אל תוך אחד התאים. הם התכוונו למנוע משניים נוספים להצטרף אליהם לתא וזאת לשם נוחות-יתר של הישיבה והנסיעה. השיטה הייתה פשוטה: מניחים את התיקים על המושב האמצעי, כאילו כבר נתפס עלידי מאן-דהו שתכף יבוא ויתיישב על מקום תיקו.

לא, הם לא היו אנשים חסרי לב או בלתי מוסריים. להפך. אולם היה משהו במלחמת ההישרדות שנכפתה עליהם בכניסה לרכבת שהקשה את חושיהם, כפי שהדבר קורא לא-פעם לאנשים מהוגנים בעינות של לחץ.

אלא שלמרבח הפתעתם גילו הארבעה אדם חמישי שבכל-זאת הצליח להשתחל, בדוחס הרב, אל תוך התא ‘שלהם’. איש צעיר והדור בלבושו, גבה קומה ובעל פנים מעודנות. משכנס פנימה, לא נלחם על מקום טוב, אלא מלכתחילה התיישב באמצע אחד הספסלים, הניח את תיקו הקטן על ברכיו, נשא את עיניו אל החלון ושקע במחשבות.

דקות ארוכות הביטו הסוחרים בתימהון בצעיר גבה הקומה, שדמותו אמרה רוממות. איך נתגלגל צעיר זה לתוך המערבולת האנושית במחלקה השלישית של הרכבת, תמהו הסוחרים בליבם. ואולי הוא מאותם אצילים, שמתוך סקרנות נוסעים הם במתכוון במחלקה השלישית, כדי להביט בפשוטי העם ולהתבונן באורחותיהם...

במהרה הסתחו הסוחרים את דעתם מהצעיר. בדעבדו, ייתכן שמוטב כך, חשבו. שכן הואיל והתא מיועד לשישה נוסעים, קל יותר לחמישה להחזיק בתא מאשר לארבעה בלבד. יישב לו אפוא הלה במרכז הספסל משמאל בעוד על הספסל הימני, באמצע, תעמוד לה המזוודה שהניחו עם כניסתם.

אולם ככל שניסו הארבעה להתעלם מנוכחותו של האיש, הם לא יכלו שלא להבחין בארשת פניו שהסגירה סלידה מעודנות, כל אימת שדחו בכחש נוסע נוסף שפתח את דלת התא וחפיש לעצמו מקום ישיבה.

והנה נשמעו שריקות הקטר ועמוד עשן היתמר מעל הקרונות. הרכבת זזה ממקומה ומרגע לרגע הגבירה את מהירותה. השמש נטתה מערבה ובתאים ובמסדרונות הודלקו פנסי-אור. כאשר נעצרה הרכבת בתחנה גדולה נוספת, עלו אליה נוסעים נוספים, ושוב חזרו על עצמם הניסיונות לפלוש אל תאם של הסוחרים, ניסיונות שנהדפו



פרשת בא | עשה באלוהיהם

האל חפי. רק בזכותו מצרים בעלת האקלים המדברי היא ארץ פורייה. על כן סגדו לו, ומכת הדם פגעה בו. ואילו מכת הצפרדע נקשרה כנראה בעיני המצרים באֵלָה חֶקֶת, אלת הלידה שצוירה כאישה עם ראש צפרדע.

המכות נועדו לא רק להעניש את פרעה ואת עמו על התעמרותם בבני ישראל, אלא גם להראות להם כמה עלובים האלים שלהם. זהו עימות בין המיתוס לבין אמונת הייחוד המקראית: בין התפיסה שהאלים הם רק כוחות שאפשר לאלפם, לרצותם ולתמרנם, לבין אמונתנו הגורסת כי האתיקה (הצדק, הרחמים, החסד והמשפט) היא נקודת המפגש בין אלוקים ואדם.

הסמליות שבמכות אלו נעלמת בדרך כלל מעינינו, אך למצרים היא הייתה ברורה כשמש. גם לנו מתבהרים עתה דברים אחדים. הראשון: מדוע אמרו החרטומים "אֶצְבַּע אֱלֹקִים הִיא" (שמות ח, טו) רק לאחר המכה השלישית, מכת כינים. שתי המכות הראשונות לא הפתיעו אותם. הם הבינו אותן כמעשי נקם של אלים מצריים – חפי וחקת – הכועסים על משהו.

עוד מתבהרת לנו הסמליות שמכות דם וצפרדע נועדו להקרין. מכות אלו, ולצידן מכת בכורות, לא היו רק ניסים שנועדו להראות את כוחו של אלוקי ישראל, כאילו עולם האמונה הוא זירת גלדיאטורים שבה החזק באלים מנצח. היה להן מסר מוסרי. הן ביטאו עיקרון מוסר ראשוני, זה שנוסח בברית נוח במשפט הסימטרי "שֹׁפֵךְ דָּם הָאָדָם, בְּאָדָם דָּמוֹ יִשְׁפָּךְ" (בראשית ט, 1). זוהי תפיסת הגמול, מידה כנגד מידה: כאשר עשית כן ייעשה לך.

מדוע דווקא דם וצפרדע? כי היאור והמיילדות (שסמלן במצרים הוא כאמור צפרדע) עמדו במוקד גזרות הרצח של פרעה נגד התינוקות העברים. מכות דם וצפרדע היו מידה כנגד מידה רעה זו. זה לא היה אפוא סתם מפגע, אלא תקשורת מוצפנת האומרת למצרים: לעולם יש מבנה מוסרי. ראו מה קורה כשהאלים שלכם, שהפכתם לכלי מלחמה נגד בני ישראל, משמשים לפתע נגדכם. אם האדם רותם את כוחות הטבע למטרות רעות הם הופכים פניהם נגדו, ומעשים דומים למעשיו קמים עליו כגמול. יש צדק בהיסטוריה.

זה גם פשר מכת בכורות, שכל האחרות היו רק הקדמות לה. שלא כקודמותיה, דבר קיומה ומשמעותו נמסר למשה עוד לפני שהחלה שליחותו במצרים, כשעוד רעה את צאן יתרו במדיין:

וְאָמַרְתָּ אֶל פְּרַעֲה, "כֹּה אָמַר ה': 'בְּנֵי בְכוֹרֵי יִשְׂרָאֵל. וְאָמַר אֲלֶיךָ שְׁלַח אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְשַׁלְּחוֹ – הִנֵּה אֲנִי הֹרֵג אֶת בְּכוֹרֶיךָ'" (שמות ד, כב-כג).

כאילו אמר ה' למצרים: אתם ביצעתם רצח ילדים חפים מפשע, או תמכתם בו, או השלמתם איתו בשתיקה. רק בדרך אחת תבינו כמה רע המעשה שלכם: כשאותו מעשה ייעשה בכם.

מכאן יובן גם ההבדל בין שתי המילים "אותות ומופתים" המציינות בתורה כמה פעמים את אשר עשה אלוקים במצרים. אין אלו שתי מילים נרדפות ל"ניסים". הן מציינות דברים שונים. מופת הוא אכן נס. ואילו אות הוא סימן, הוא סמל – כמו התפילין וברית המילה, הקרויים שניהם "אות". אות הוא מסר מקודד.

עתה מתבררים לנו פשרה של מכת חושך והסיבה לחומרה המיוחסת לה, המבוטאת במיקומה כמכה האחת לפני האחרונה. האל הבכיר ביותר בפנתאון האלים המצרי היה רע, אל השמש, בכיר כמובן מחפי ומחקת. מקובל לחשוב שפרעה בימי יציאת מצרים היה רעמסס השני, ופירוש השם רעמסס הוא "בנו של רע". המצרים האמינו שארצם נמשלת בידי השמש. השליט האנושי שלה, פרעה, היה אלוהי-למחצה, בנו של אל השמש.

מכת החושך הייתה לא מופת אלא אות. האתרת השמש אותה שיש כוח חזק יותר מרע. אך עוד יותר משמילה מכת החושך שכוחו של ה' רב מכוחה של השמש, היא סימלה את יחסו השוללני של ה' לתרבות שהעלתה אדם אחד, פרעה, למעלת שליט אבסולוטי, בנו כביכול של האל העליון, הראשי לשעבד בני אדם ולרצוח אותם.

כאשר ה' אומר לפרעה (בפי משה) "בְּנֵי בְכוֹרֵי יִשְׂרָאֵל" הוא בעצם אומר לו "אני האל הדואג לילדיו, לא זה ההורג אותם". מכת חושך הייתה מסר אלוקי ברוח זאת. לא רק חושך פיזי יש, רומז ה' לפרעה, אלא גם חושך מוסרי. המבחן הטוב ביותר לתרבות הוא יחסה לילדים – לדידה שלה וילדי אחרים. בעידן של משפחות הרוסות וילדים מוזנחים, מרוששים, וגרוע מכול – ילדים המשמשים כלי מלחמה, זהו שיעור חיוני.

המכה התשיעית, מכת חושך, נראית שלא במקומה ברצף המכות. עד אליה, המכות מחריפות בעקביות. מכות דם וצפרדע קלות יחסית והן נראות בעיקר כסימני אזהרה. מכות הכינים והערוב גרמו לאי-נוחות רבה, אך לא למשבר קיומי. הרבר הכה במקנה, בבעלי החיים, לא בבני אדם. מכת השחין הייתה שוב אי-נוחות, הפעם קשה במיוחד: כזו הנוגפת בגוף עצמו (היזכרו באיוב: הוא איבד את משפחתו ורכושו, אך רק כשגופו ניגף בשחין הוא קילל את היוולדו). מכות הברד והארבה השחיתו את היבול; עתה, כשהבהמות מתו והצמחייה נאכלה, לא נותר במצרים מזון.

דרגת חומרה זו מובילה אותנו לקראת הקצה, אל מכת הבכורות: מוות ממש, נקמה בפרעה על רצח התינוקות של בני ישראל. היא המכה אשר תשבור אותו. היינו מצפים אפוא שהמכה שלפני-האחרונה, בין ארבה לבכורות, תהיה קשה מאוד, במרווח שבין רעב למוות; אולי איום חמור על החיים. אך מה אנו מקבלים? מכה שנראית כשיבה אל המכות הראשונות, הקלות. מה היא עושה כאן?

התשובה ניתנת לנו בשורה מן השיר "דיינו" שאנו שרים בליל הסדר: "אילו הרג את בכוריהם ולא עשה באלוהיהם, דיינו". יש במכות ממד של פעולה נגד אלוהי מצרים. התורה מתייחסת אליו פעמיים:

וְעַבְרָתִי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּלִילָה הַזֶּה וְהִפִּיתִי כָל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מֵאָדָם וְעַד בְּהֵמָה וְכָל אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֶעֱשֶׂה שְׁפָטִים: אֲנִי ה' (שמות יב, יב).

וּמִצְרַיִם מְקַבְּרִים אֶת אֲשֶׁר הִכָּה ה' בָּהֶם כָּל בְּכוֹר, וּבְאֵלֹהֵיהֶם עָשָׂה ה' שְׁפָטִים (במדבר לג, ד).

לא בכל המכות היעד העיקרי היה המצרים. היו שכוונו נגד דברים שהמצרים סגרו להם. כאלו היו שתי המכות הראשונות. הנילוס נחשב לגילומו של



מסע 4 ימים לאוקראינה

חיליק פראנק וברליה קרומבי

היסטוריה, חסידות, ניגונים ותפילה

י"ג-ט"ז אדר א' | 18-21.2

יום א'	יום ב'	יום ג'	יום ד'
<ul style="list-style-type: none"> ניעוץ האמרי האמרי ריב בני שירסקין אודיססה והאמרי הנק בעל התפילין ר' שמואל זלמן פרידלנדר 	<ul style="list-style-type: none"> פאסטובוב ובי אבירום המלצר בני יחידו של המניח עממיים ואבי שישלח וזין אומן: ר' נתן בן ספיק בית הקברות החלוצי 	<ul style="list-style-type: none"> ברסלב: ר' יוח' מבוטוב חז"נות הנשיאים בבית המנוחות והחלוצים 	<ul style="list-style-type: none"> מזיבונ מוקד בבית המנצח רחוב של הנשיאים ברדישוב: יוסי שרדן חינוך: "עשבים של ישראל"

3,600 ₪ בלבד

★ אוטובוס מפואר ★ לינה וארוחות ברמה גבוהה לאורך כל המסע

להרשמה: שרה 052-2803549 | לנרשמים עד ט"ז בשבט 300 ₪ הנחה

אמא לא מושלמת. אמא למופת

כולם אוהבים לומר שהדבר החשוב ביותר בחינוך הוא לשמש בעצמנו דוגמה חיה לערכים שאנו מטיפים להם. יש רק בעיה אחת: אפשר אולי לשמש דוגמה חיה מושלמת כלפי שכנים, חברים, תלמידים או קולגות לעבודה, אבל דווקא כשמדובר בילדינו שעל חינוכם אנו מופקדים, זאת הופכת להיות משימה בלתי אפשרית. מאנשים שהמגע אתם נמשך זמן מוגבל ניתן להסתיר (בקושי רב) פגמים וחולשות, אבל לא מהילדים שלנו. הם הרי רואים אותנו 24/7, ולא רק כשאנו במיטבנו אלא גם בשעות של עייפות מוגברת או תנודות הורמונליות, במצבי לחץ וברגעי משבר.

נכון שאנו משתדלים להציג בפני הילדים את הצדדים היפים יותר של אישיותנו. כך ראוי, ולא רק ביחס לילדים אלא ביחס לכל אדם. ובכל זאת, טוב שהמציאות לא מאפשרת לנו להיות כל הזמן תחת תחפושת. אם נסתיר מילדינו מי אנחנו באמת, מערכת היחסים שלנו עמם תהיה כפויה ומאולצת, ללא הפתיחות והכנות החשובות כל כך לקשר אמיתי ועמוק בין הורים לילדים.

אז איך מחנכים? מה נוכל לדרוש מהילדים שלנו בשעה שאנו עצמנו כל כך פגומים וחסרים? אני זוכרת כיצד התייסרתי בשאלה זו כאשר בתי הגדולה, שהייתה אז כבת 12, ביקשה להזמין הביתה חברה לשבת. זו הייתה חברה מבית "מתחזק", והיה ברור גם לבתי וגם לי שזו תהיה מצווה גדולה ונפלאה לארח אותה בביתנו. דא עקא, באותה נקודת זמן, תחת כל המטלות בבית ומחוז לבית, לא הייתי מסוגלת לחשוב על אירוח בשבת.

אבל מה אומרים לילדה שגדלה על הערך של הכנסת אורחים, שלמדה על האוהל של אברהם אבינו הפתוח לארבע הרוחות, שקראה את כל הסיפורים על הצדיקים שהכניסו הביתה אורחים בתנאים הכי קשים – מה אומרים לילדה הזאת, שעכשיו תולה בי עיניים גדולות ורק מבקשת רשות להזמין אורחת הביתה?

מה יכולתי לומר? רק את האמת. וזה מה שאמרתי לה: גם אני מאוד רוצה להכניס אורחים, אבל השבת הזאת, בתוך כל המטלות, אני לא מרגישה שאני מסוגלת. זה קצת קשה לי מדי הפעם. בעזרת ה' נעשה מאמץ להתגבר על הקושי כדי שנוכל לארח את החברה בשבת הבאה.

כי זה מה שהבנתי באותם רגעים – שלהיות דוגמה חיה לא אומר להעמיד פנים שאנחנו מושלמים. זה בכלל לא המסר שאנחנו אמורים להעביר לילדינו. המסר שלנו הוא שאנחנו אנשים לא מושלמים, שיש לנו קשיים והתמודדויות, אבל אנחנו מכירים בחולשות שלנו ומשתדלים לעבוד כדי לתקן אותן. אז כן, בתי, אמא לא מושלמת אבל אמא משתדלת.

כשאנחנו מרשות לעצמנו להסיר מעלינו את מסכת השלמות, אנחנו לומדות גם לכוון נכון יותר את הציפיות שלנו מהילדים. הורים רוצים ילדים מושלמים, אבל ההכרה בחולשות שלנו מאפשרת לנו להבין שלאמא לא מושלמת מותר שתהיה ילדה לא מושלמת. הציפייה היא רק שהילדה, כמו אמא, תעבוד כדי להתגבר על החולשות. זאת השאיפה החינוכית שלנו כהורים, ולכן אנחנו צריכים לשמש דוגמה חיה במלוא המובן – דוגמה של אנשים רגילים, עם חסרונות ומגרעות, שמתדלים תמיד להתגבר ולהשתפר.

כיצד לבחור ישיבה?

הרב אורי שטטנר, ראש ישיבת חרשה



בנו הגיע לקראת סיום כיתה ח', ואנו מבקשים לדעת כיצד נבחר ישיבה המתאימה לו לשנה הבאה.

כמובן שכל מקרה לגופו והבחירה משתנה מאדם לאדם, אך נשתדל בדברינו לגעת בכמה נקודות מרכזיות.

אמונה ותפילה. אנו משתדלים, והקדוש ברוך הוא מתחיל וגומר על ידנו, בכל דבר ובוודאי בבחירות כל כך משמעותיות. כשם שמה' אישה לאיש, כך מה' ישיבה לתלמיד. לתבונה זו ישנה השפעה לא רק על תקופת החיפוש, היא מסייעת גם לשמוח עם התוצאה, כי ריבונו של עולם יודע הכי טוב מה טוב בשבילנו.

בירור הרצון. לישיבה התיכונית ישנה השפעה משמעותית על התלמיד. זו תקופה בה הנער נמצא בבירור ותהייה על הדרך, על משמעות החיים ובעיקר על עצמו. הכוחות, הדמויות והחברים שילוו אותו בתקופה זו יכולים להיות בעלי משמעות גבוהה. התאמה בין שאיפות הבן, ההורים והישיבה היא מאוד חשובה, על מנת שיוכל לגדול בבריאות ולהצליח. לכן מאוד חשוב שאנו נברר בבית פנימה, יחד עם הבן, את השאיפות והרצונות שלנו.

בירור הרצון. לישיבה התיכונית ישנה השפעה משמעותית על התלמיד. זו תקופה בה הנער נמצא בבירור ותהייה על הדרך, על משמעות החיים ובעיקר על עצמו. הכוחות, הדמויות והחברים שילוו אותו בתקופה זו יכולים להיות בעלי משמעות גבוהה. התאמה בין שאיפות הבן, ההורים והישיבה היא מאוד חשובה, על מנת שיוכל לגדול בבריאות ולהצליח. לכן מאוד חשוב שאנו נברר בבית פנימה, יחד עם הבן, את השאיפות והרצונות שלנו.

בירור ובחירה

האם אתם מעוניינים בלימוד התורה כמרכז וכדרך חיים, או שמה בלימודים כלליים ברמה גבוהה עם אופק אקדמי מבטיח.

האם עדיף בעיניכם כיוון של תרבות חיים תורנית מובהקת היונקת ממקורות של תורה ונשמרת מחשיפה או השפעה של תרבות כללית וטכנולוגית עם פתיחות והכלה, תוך בניית כלים להתמודדות עם מורכבות החיים והחברה.

מה ייטיב עם הבן שלכם – חינוך לעצמאות והעצמה בחיי חברה ופנימייה מלאים בהם הבן קצת רחוק יותר אך גם קונה כלים משמעותיים, או שייכות וקרבה אל הבית, כך הוא שמור יותר ובעיקר נשאר קרוב יותר לעולם התרבותי של הבית.

שני תמרי אזהרה

יכולתו של האדם להצליח תלויה בעומק המודעות שלו לעצמו וההזדהות שלו עם העשייה בה הוא נמצא. בבחירת הישיבה יש שני כוחות מרכזיים שיכולים להפריע לעשות את הבחירה הנכונה אליה הבן באמת שייך. המפריע הראשון הוא אנו עצמנו, ההורים, שעלולים להעמיס על הבן שלנו את השאיפות שלנו, בלא שנשים לב שלעיתים הן בכלל לא מתאימות לו. המפריע השני הוא החברה. הרצון לקבל מקום חשוב בין החברים או קשר עם חברים מסוימים גורמים לעיתים לבחור בישיבה מתוך המיתוג החיצוני שלה או מסיבה חיצונית אחרת, ולא מתוך התאמה אישית אמיתית למקום.

הדשא והשמש

נקודה אחרונה: ברוך ה' ישיבות הוקמו בכל מקום, מהצפון ועד הדרום, בסגנונות ובגוונים שונים. אנשים רבים משקיעים זמן וכסף כדי לחפש רחוק (אגב, תופעת הנדידה אינה קיימת לא בציבור החרדי ולא בחילוני), ופעמים רבות הדשא ליד הבית מאוד ירוק ורק השמש הרחוקה מאוד מסנוורת. הדבר הנכון הוא לבדוק קודם את המקומות הסמוכים לבית. יש בכך הקלה גדולה על סל ההתמודדויות שממתינות לנו בכל מקרה בשנים הללו.

יהי רצון שלא ניגע לריק ולא נלד לבהלה, שיהיו פירותינו מתוקים, שמחים ושלווים לעשות נחת רוח לבורא יתברך.



פרץ איינהורן

מדובקים ביראתך ובאהבתך

חיילים, לוחמים ואחים יקרים ואהובים! עבודת השם יתברך זה לא עניין פרטי. שמירת הכשרות והצניעות זה לא טובות אישיות!!!

אנחנו, כולנו, מוכרחים לזקוף את קומתנו הרוחנית לאומית ובמסירות נפש שמלאה ביראת שמים ואהבת חיים עלינו להילחם על כל דבר שבקדושה, גם אם לפעמים לא נעים. כולם מכירים אותנו, שאנחנו הראשונים לתת, לעזור, לדחוף קדימה, לפנק ולעודד, ומתוך כך מוטלת עלינו אחריות ללמד את האחים שלנו בצבא שהמצוות וההלכות זה לא עניין פרטי של התחשבות, אלא עניין לאומי שמשפיע ישירות על הצלחת מדינת ישראל, צבא ההגנה לישראל ועל החיים של כל עם ישראל. חשוב להסביר לחברים בצבא שלאורך כל התנ"ך, כשעם ישראל שמר על תורת השם ומצוותיו הוא ניצול מכל פגע רע, ושלצערנו הרב קרה גם להפך...

צריך לומר לאותו אחד ששם את השניצלים בטוסטר, בצורה ברורה ונוקבת, שהוא לא פגע בנו באופן אישי, שאנחנו לא יכולים עכשיו להכין טוסט, אלא זו פגיעה חמורה וישירה בצבא, במדינה ובכלל ישראל. אותו דבר בעניין קבוצת הוואצאפ ועוד שאלות רבות דומות של אתגרים רוחניים. כשמסבירים בגבורה עדינה ובאהבה, זה לא רק מתקבל, זה גם פותח לכולם את הראש. החברים בצבא מתחילים להבין שקיום המצוות וההלכות מגיע מתוך חשיבה ודעת עמוקה ופנימית מאוד, ולא מתוך איזה רגש פרטי.

הדור שלנו מלא עוצמות חיים, והוא דורש אמת גדולה, טהרה וישרות. אנחנו לא חיים את התורה ומקיימים את המצוות כי זה נוח ונעים לנו. אנחנו לא שומרים שבת כי זה טוב למשפחתיות. אנחנו לא שומרים הלכות נידה כי זה טוב לזוגיות. זכינו להיוולד ישראל קדושים וישראל קדושים מצווים ועושים!!! ישראל קדושים עושים ושומעים, ולא ההפך.

עבודת היראה קודמת לעבודת האהבה. פעמים רבות מרוב פחד, חששות ודמיונות כוזבים של פגיעה באהבה ובאחדות, אלפי חיילים מוותרים על יראת השמים שלהם, שרק היא המבדילה אותנו מכל העמים. רק כששומרים על הקשר החי עם השם יתברך ועם הרבנים וקביעות בלימוד תורה, דרך ההקפדה ללא ויתור על קלה כבחמורה, רק אז האהבה היא אמיתית ותקיפה. אהבה ללא תנאים, למרות כל השוני והידיעה של חומרת החטאים והפגמים של החברים שלנו, ולמרות השנאה של המעשים שלהם. אנחנו באמת באמת אוהבים אותם ומאמינים בכל נשמה מישראל, אבל לעולם לא נוותר ולא נתקפל! וכן - נרגיש טובים, וכן - נרגיש טהורים, וכן - נהיה מלאי ודאות שטהרת המחנה הצבאי זה עיקר הסייעתא דשמיא של כל צה"ל וכל מדינת ישראל!!!

חזק חזק ונתחזק!!!

ברוך הוא וברוך שמו שמזכה אותי בשבועות האחרונים לקבל מחיילים שאלות מאוד מעניינות שחשוב לי לשתף את ציבור הקוראים הקדוש בשתיים מהן:

שאלה ראשונה: אנחנו במוצב פלוגתי, יש במוצב מטבח וחדר אוכל רגיל, ובנוסף יש מטבחון קטן שיש בו טוסטר ומיני מקרר עם כל מיני מוצרי חלב. הרב הצבאי של החטיבה המרחבית משקיע ומגיע בקביעות לביקורים במוצב ויש הוראות כשרות מדויקות וסימון ברור על כל הכלים, ככה שאין אפשרות כל כך להגיד "לא ידעתי, לא ראיתי, לא שמעתי". באחד הלילות חזרנו מפעילות מבצעית ואחד הלוחמים נכנס למטבחון עם שניצלים בשריים ורצה לחמם אותם בטוסטר. אמרתי לו: אח שלי יקר ואהוב, זה טוסטר חלבי - אסור לך לחמם את השניצלים בטוסטר הזה. הייתי בטוח שהוא יקבל את דבריי בהבנה ויחפש לו דרך מקורית אחרת לחמם את השניצלים, אבל אותו לוחם, כנראה שהיה גם רעב מאוד וגם קצת כועס, אמר לי: "סתום את הפה שלך, אתם והשטיות שלכם". פתח את הטוסטר וחיים את השניצלים הבשריים בטוסטר החלבי. האמת, הייתי ממש בהלם, אבל שתקתי ויצאתי מהמטבחון. עכשיו, אחרי שנוגעתי קצת, התקשרתי להתייעץ איתך מה לעשות.

שאלה שניה: בשעה טובה ומוצלחת זכינו לסיים מסלול ארוך ומפרך היחידה שלנו ידועה בתור יחידה שאין בה הרבה דתיים. בצוות שלי יש 2 דתיים באמת, עוד 3 מתפללים, ועוד 3 מסורתיים. ברוך השם הצוות מגובש מאוד, כולם עוזרים לכולם ויש הרגשה של אהבה ואחדות מיוחדת. יש לצוות קבוצת וואצאפ משותפת. רוב ההודעות שנשלחות קשורות ללוח זמנים של הצבא. בתחילת המסלול אחד החברים שלח תמונה לא צנועה, אז ביקשתי ממנו באופן אישי שבבקשה לא ישלח יותר. כשסיימנו את הטירונות יחידה הייתה מסיבה גדולה שלא השתתפתי בה וחוץ ממני כולם היו, והם שלחו תמונות וסרטונים מהמסיבה, ואז עזבתי את קבוצת הוואצאפ. כשחזרנו לצבא, כל הצוות שאל אותי: למה עזבת? ענית להם: סליחה. פחות מתאים לי. שאלו אותי: למה? ענית בכנות ובאהבה: מפריעים לי התמונות והסרטונים ששלחתם. הצוות אמר: תצטרף ולא נשלח יותר. ברוך השם הצוות עמד בדיבורו עד סוף המסלול. בסוף מסלול שוב הייתה מסיבה גדולה, ושוב לא השתתפתי, ושוב שלחו תמונות וסרטונים, ושוב עזבתי את הקבוצה, ושוב ביקשו שאחזור ולא ישלחו יותר, ובאמת ברוך השם הם כמעט לגמרי עומדים בדיבורם, אבל אחת לשבועיים יש כל פעם כוכב תורן ששולח תמונה או סרטון או קישור לאיזה אירוע לא צנוע, ואז התגובות מתחלקות: חלק מעוררים וזורמים ושומחים במה שאותו אחד שלח, וחלק מיד אומרים, די, תפסיקו, יש בקבוצה את אח שלנו הדוס, תכבדו אותו. בקיצור: באמת אני אוהב את הצוות שלי, אבל ההתמודדות הזאת קשה לי. מה לעשות?

התקשרות

ימים חמישי - מוצ"ש
כ"ה-כ"ז בשבט (31/1-2/2)

03-9302030
www.hitkashroot.com

החלה ההרשמה לפסח

ידידה מאיר
וסיון רהב מאיר

הרב יואב אקריש

הרב שניאור אשכנזי

הרב ניר מנסיץ

תקשורת בטחון ואמנה

סמינר חורף מחמם במלון גני ירושלים

תוכנית עשירה באווירה ארוזמנית

מתגייסים?



צאתכם לשלוש 4

כנס המתגייסים הרביעי של צל"ש
לע"נ דוד גולובנציץ הי"ד

10:00-22:00

שיעורים | סיום מסכת ה-1,000
סעודת מצוה | אהרון רזאל

**ב' אדר א' (7.2)
מלון שערי ירושלים**

- לו"ז מפורט יפורסם בהמשך -



האור בהיר וחרף.

החוסר או השלמות שבחוסר השלמות. להיות תחת הזמן הנגמר או ברגע הווה שבו היופי הופך למושלם כל דבר.

למחרת השמיים היו מבהיקים. פוצעים ותובעים בניקיונם המוחלט אנושות חדשה שתקבל את בשורתם. הילדים והמורים הלכו להלוויה. אני שכבר הייתי בכל ההלוויות הייתי פטור. נשארתי לשמור וכתבתי שיר:

מוקטנים מקושיות, התכנסנו ללוות, ועינינו נשואות, בלי חיוך ובתפילות, לא זכינו להבין, לא זכינו להרפות, מתשוקת השכל לבנות את הכול, לתת לפרח לשוב וליבול, לגרעין לשוב אל האדמה החמה, להירקב ולהיות דשן אמונה, גדולה היא מאתנו בכמה מידות, מוציאה מכל גבול מושכת מכל הדפנות, לנצח יישאר היה הילד בדרכו להיות, איש שהאלפים ילוו, לספור לו ארוכות, לעסוק במורשתו, אולי אף לדורות, לשמים זכות ויכולת לטרוף את הזמן, למחוק עתיד להקדים עתידות, לקחוהו לחיקם תמורת גשם זלעפות, מזמין ונוח בו לבכות, מסביב רוחות עזות, כמה פרחים ואבנים קרות, הן בלי משים נקטף הוא הגבעול הרך, מבטו עורג אל השמש, במותו סתם כך, ציווה עינינו העיוורות לרצות להיפקח.

ולמחרת בשבת - שוב אותו אור. אותם שמים כחולים, עושים כאב ראש למי שאינו טהור כמותם. מבלבלים בבשורתם הגדולה את ההווה הקטן. הבטן מלאה מעודף פיצוחים שהרשיתי לעצמי לעונג שבת מאוחר, כשקמתי ממיטת בתי הקטנה שבה נרדמתי תוך ניסיון להרדימה. הבית שקט, נשימות שלווה של בנותיי. ספרי הלימוד אומרים לי: בוא, שבת היום. ארון הממתקים גם הוא. אני עותר לשניהם.

ועכשיו הנמלים מעופפות באוויר הנקי, נלכדות בקרן שמש שחושפת את הלכלוך העדין של האוויר שאנחנו נושמים. יונה הולכת הלך ושוב על הקרקע ומחפשת אוכל. הילד חוזר ומושך לאביו בציצית. תבקש כמוהו. אני מנסה ללמוד - לבקש מה? הייתי רוצה להיות בלי קולות העיכול האלה. לא מרגיש שמגיעה לי קדושה. לא מרגיש שאני יכול לבקש ככה, מלא חוסר, פיצוחים, רחוק משלמות. ואף על פי כן האור חודר דרך הפער ישירות לעיניי.

באותו זמן ללא זמן ראיתי שהמלאכים משלשים בקדושה כדי לומר - לא יתכן מקום בלי קדושה. לית אתר פנוי מיניה. ככל אלוקות. גם במה שלא נראה, גם במה שמרגיש הכי רחוק. גם במה שנראה. גם בפער שבו יש מי שחווה פעם כך ופעם כך. שלוש פעמים: הוא כשלעצמו. אני שאומר זאת כביכול מהצד, שצריך להזכיר לעצמי ולהתחזק, שמא אפול לתוך עוצם ידי ועוצם ישותי המלאכית, האנושית, הלא אלוקית. וגם אתה - כל מה שמחוצה לי ולך ואנו מזהים כנפרד. אנחנו שיכולים לשכוח זאת כדי להיזכר ולנשום. להשתעשע בביטול לאינסוף, בזמן שניתן לנו, כצל של חלום.

בשילוש הקדוש באמת הזה ניסיתי להיאחז. בחיים. במתים. בכל מי שזכה לנשום אוויר ולראות שמים כחולים. ילדים מתים וגדלים. נזכרתי בדברי רבינו נחמן שאמר שאם היו נותנים למת להתפלל - הוא כבר היה מתפלל יפה יפה. ניסיתי להיכנס לתפקיד. להיות לרגע קט שלוחה של הרב קורח ושל בנה של ש. כאן בעולם. כלומר להיות אני שימות וחזר לכאן. שבת ראשונה ללא גוף. ושוב הוא מוזמן - אז מה אתה מבקש באמת? ביקשתי רק שאזכה תמיד לראות כך את כולם. יפים ושבריריים כחלום. ראויים לחמלה אינסופית מתוקף סופיותם. "מחיה המתים" - כיוונתי כמו שלא כיוונתי מעולם.

של המורה ש. מורה שתמיד משרתת אור ושמחה. לא הכרתי אותו. בן חי היה במותו. תאונת דרכים קשה. ביקשו שנתפלל, שנאמר תהילים. המצב לא טוב. זמן לעכל את הבשורה המרה תוך כדי תקווה נואשת שלא תבוא. להתכונן להצדיק את הדין. כעבור ימים ספורים נפטור. גשם גדול שטף את הארץ.

כמה דקות לפני כן יצאתי עם בתי הבכורה מכוס קפה במסעדה. התעקשתי לקיים את הבטחתי ולצאת אתה ביחידות למרות שאשתי לא הייתה בעד. הרגשתי שיש לה המון על הלב הקטן שלה, שמתחיל להבין את מציאות החיים. כבר מזמן אני רואה איך מעטה הילדות הרך שמסביבה ובתוכה הולך ומתבקע, ולתוכה חודרים בקצב מהיר מאוד מידע ומצבים שהילדה שהייתה עוד לא יכולה ולא רוצה להתמודד אתם. חשבתי שייפתח דיבור עמוק בין אבא לבת. אבל היא ישבה מולי, מזיזה את גופה ללא שליטה לקול המוזיקה החזקה ומלקקת בהנאה את הקינוח שהזמינה.

שאלתי אותה על מה רצתה לדבר. היא לא רצתה לפתוח, נהנתה מהמוזיקה והמתקנות. לא רציתי לתרום שאלות שעלולות לקצר אף במשהו את זמן ילדותה. נהניתי לראות אותה ככה ברגעים של תמימות. "אבא, תשאל אותי שאלות" - ניסתה היא להוציא אותנו מהמבוכה. כשיצאנו - השמים נטפו בעדינות. תוך שתי דקות הוארו הביטה ככזו חיבה בטיפות הגדולות שהתנפצו על שמשות הרכב, והייתה כולה מוארת. "איזה גשם מדהים" - מה שחמש דקות של גשם יכולות לעשות לנפש של ילד. התבוננתי בפניה היפות. יופי ילדותי ופראי ששמור רק לי כאביה. כל היופי הזה שיכלה בעפר.

השמים המאירים והגשם מילאו אותי פתאום בעוצמה שאפשרה לי להיזכר בצומת שבה נסתרת הבחירה בתוכי - לבכות או להודות. לראות את

דוד וייס

האור הזה. מלמעלה נראית רק פיסת שמים קטנה, כחולה, בפער שבין התקרה לחלון. בית הכנסת של חב"ד בשבת בבוקר הומה אנשים וילדים. במושב מולי האב מנסה לומר "נשמת" בהתלהבות תוך שהוא נסחט באימי בכי על ידי בנו הקטן. הילד יודע לא להרפות עד שהסוכריה בידו. האב אולי לומד משהו על בקשה מאבא בתפילה ואולי לא. כשהילד יוצא מנצח אנחנו כבר לקראת עמידה. תורנו לבקש סוכריה. איך לבקש מאבא שרוצה לתת, ולא רק כדי שנסתלק. אינספור פרפרים שקופים וזעירים, או אולי אלה נמלים מעופפות כמו שביבי זכוכית דקיקים, מתרסקים זה כנגד זה. "...זה אל זה ואמר קדוש קדוש קדוש", מדוע חוזרים המלאכים שלוש פעמים? היה זמן שבו ראיתי את התשובה. ואני מנסה להחזיק בה, או לפחות במשהו ממנה עכשיו, כשהאור חודר ומפרק. הוא לא בעל איכות שניתן לצייר או לתאר בכמה מילים. הוא מורכב מסך החיים שנחוו בי בימים האחרונים: מות הרב קורח. רב גדול שגר בשכונתי מזה כמה שנים. היה הולך לאט לאט. נעזר במקל. הילוכו אומר פשטות, הימצאות בהווה, בלי גיגונים, שבת. כמה אנשים תמיד סיבכו, גם ילדים. היה מדבר על מה שביקשו, לא משע את דברי החול, עוצר מהילוכו ומקשיב ומצטרף אליהם ומנסה מתוכם להרים.

פעם אחת הוזמנתי לביתו להשלים מנין לסיום מסכת. המסיים סיים ואחר כך שמעתי שפנה לרב בצער רב ואמר "על מה השמחה? סיימתי רק מסכת שלישית. יש לי עוד כמה עשרות". אמר לו הרב: "לא כתוב 'אשרי מי שבא לכאן והתלמוד בידו.' 'תלמודו בידו.'"

הרב היה חולה מאוד. כתוב שנזדכך בייסורים גדולים וקיבל עליו את הדין. בשבוע זה נהרג בנה

סקופים מים החסידות

דוני לינומן

בא

יהיה צורת האדם בשלמות ויהיה מבורר ברצון השם יתברך. ועל זה נאמר: "אדם ובהמה תושיע ה'" (תהלים לו), כי אדם הוא המחשבה ובהמה רומז על המעשה. והנה משה רבנו ע"ה היה חכמות כל ישראל, וכל כוחו היה בזה, היינו במוח ובמחשבה, להיות השם יתברך נגדו תמיד, ועל כן כל התורה מדברת בעיקר במעשים לפועל, היינו שגם המעשה יהיה מזוהך כמו המחשבה. ומנגד שלמה המלך ע"ה, שחכמתו הייתה במעשים, כתב ספר משלי שמדבר בעיקר בישרות הלב והמחשבה. ועל כן משה רבנו, שעניינו צורת אדם בעומק הלב, עשה המשכן, שיכול להתפרק ולהינשא למקום אחר; ושלמה המלך, שחכמתו חכמת מעשה, בנה בית הבחירה במקום קבוע. [ע"פ רבי מרדכי יוסף ליינר מאזיביצא, מי השילוח, בוא]

לשמור את הרגע

ואכלתם אותו בחפזון

ראשית כניסת האדם לעבודת ה' צריך להיות בחיפזון, כמו שמצינו בפסח מצרים שהיה נאכל בחיפזון, ולא פסח דורות. מפני שההתחלה, לנתק עצמו מכל תאוות עולם הזה שהוא מקושר בהם, צריך לשמור הרגע שמתעורר בו רצון ה' ולחפזו על אותו רגע למהר לצאת מהם, אולי יוכל. ואחר כך שוב ילך במתינות ולאט, כדין פסח דורות. [ע"פ רבי צדוק הכהן מלובלין, צדקת הצדיק, א]

בתוקף. בנחת

והיה לכם למשמרת

במצרים היו ישראל "ערומים מן המצוות" (מכילתא), עד שנאמר עליהם "הללו עובדי עבודה-זרה והללו עובדי עבודה-זרה" (שמות רבה מג), ולא הייתה להם זכות שייגאלו בה. ראה הקב"ה שכך, ונתן להם את מצוות הפסח, שבזכותה ייגאלו. ובמה הייתה זכות זו? שקודם הקרבת הפסח נצטוו ישראל לקחת את השה ולשמר אותו בבתיהם ארבעה ימים, וזאת כדי שיבואו המצרים וישאלו אותם לשם מה הם לוקחים את השה, שהיה עבודה זרה שלהם, ומדוע הם משמרים אותו בבתיהם, ואז יענו להם בני ישראל בתוקף של מסירות נפש: אנו מחזיקים את השה בביתנו כדי לשוחטו ולהקריבו לה'. וכיון ש"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" (מכילתא ז), היינו שגאולת מצרים היא משל על הגאולה העתידה, אם כן מובן שגם הגאולה העתידה תבוא על ידי ההליכה בתוקף ומסירת נפש בקיום המצוות. ואם את כל המצוות צריך לקיים בתוקף, כל-שכן שאת מצוות אהבת ישראל - יסוד כל התורה - צריך לקיים בתוקף, מבלי להתפעל משום אדם.

צריכים לדבר עם יהודי אודות תורה ומצוות, ואם הדברים אינם פועלים - צריכים לדבר עוד הפעם, ואפילו אם הלה "בועט" אין להתפעל מכך. אדרבה: כאשר אדם בועט וזו הוכחה שהדבר נוגע לו, וממילא צריכים לדבר עמו עוד הפעם ועוד הפעם בעניין זה, עד שיתקבלו אצלו הדברים. יש לדבר אמנם בדברי נחת, אך מתוך תוקף. וכל זמן שעדיין אין הדברים פועלים, על המדובר לדעת שהאשמה אינה בזולתו אלא בו עצמו. הזולת - טוב הוא, אלא שדבריו שלו אינם יוצאים מן הלב ולכן אינם נכנסים אל הלב. צריך הוא אפוא לומר פרק תהלים כדי שדבריו יהיו יוצאים מן הלב, וממילא יהיו גם נכנסים אל הלב. ו"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות": כשם שעל ידי התוקף של בני ישראל, שלא התפעלו מהמצרים, יצאו ממצרים וגם לקחו עמם את כספם וזהבם של מצרים, והמצרים כולם טבעו בים ו"לא נשאר בהם עד אחד" (שמות יד), וגם האחד שנשאר - פרעה - נתגלגל לנינוה וסבל שם צרות (ילקוט שמעוני יונה, תקנ), כך גם עתה: כאשר ילכו מתוך תוקף ומסירות נפש מבלי להתפעל משום אדם, יתבטלו כל המנגדים ותבוא הגאולה העתידה במהרה בימינו. [ע"פ רבי מנחם מנדל מליובאוויטש, ליקוטי שיחות ח"א, בוא]

ניצוץ הקדושה קופץ

וה' נתן את חן העם בעיני מצרים וישאלום

הנה בעת הגאולה האמיתית, אזי נמשכים וקופצים ניצוצי הקדושה הנידחים לנפשות ישראל השייכים להם, ואז כשרואה מי מהם איש ישראל ימצא חן בעיניו, כי ניצוץ הקדושה שבקרב קופץ ונמשך למקום השייך, וזהו וה' נתן את חן העם בעיני מצרים וישאלום וינצלו את מצרים, היינו שעל ידי שהיו מנצלים ומקבצים את ניצוצי הקדושה אליהם, על ידי זה מצאו חן בעיני מצרים. [ע"פ רבי יהודה לייב איגור, תורת אמת, בוא]

בין אמת לאמת

קדש לי כל בכור... באדם ובבהמה

באדם - עניין החכמה והמחשבה. ובבהמה - היינו כוח המעשה. והנה השם יתברך ציווה לקדש ולצרף שתייהן יחד, המעשה והמחשבה, ואז

השייכים לתקופת המחר

הפצת יהדות מתוך פרשת השבוע על פי תורת הרבי מלובלין

מנחם ברונומן

"והיה כי ישאלך בנך מחר לאמר מה זאת, ואמרת אליו כחוק יד הוציאנו ה' ממצרים מבית עבדים". מסביר רש"י: "יש מחר שהוא עכשיו, ויש מחר שהוא לאחר זמן".

יש להבין מדוע נדרשת הדגשה זו, על-פיה שאלת הבן את אביו תתרחש מחר? מדוע פרט זה חשוב? ובפרט שמצינו תוכן דומה בתחילת הפרשה בה מוזכרת גם שאלת הבן לאביו, ושם לא צוין כי שאלת הבן תהיה מחר: "והיה כי תבאו אל הארץ... והיה כי יאמרו אליכם בניכם: מה העבודה הזאת לכם..." (יב, כה-כו).

בתחילת הפרשה בה צוינה שאלת הבן, ללא הזכרת המילה "מחר", מדובר בקשר למצוות הבאת קרבן פסח זכר ליציאת מצרים. מאורע בלתי נשכח, משום שהוא התשתית המרכזית של אמונת העם, ובפרט שבכל יום ויום אנו מקיימים מספר דברים זכר ליציאה זו. לכן מוכרח לומר שהשאלה נשאלת מחמת העובדה שהבן טרם למד עדיין.

לעומת זאת, בסוף הפרשה בה הוזכר ששאלת הבן נשאלת מחר, "והיה כי ישאלך בנך מחר", מדובר על מצוות "קדש לי כל בכור". מצווה זו ייתכן שתשכח בקרב בני ישראל, הן רק דור יוצאי מצרים מסוגלים לזכור כיצד ניצלו בכוריהם - שהרי הם חוו זאת על בשרם, אך כשיקום דור המחר, דור חדש שלא היה במצרים, אצלם ייתכן וישאלו מהי מצווה זו, מכיוון שמדובר בתקופה אחרת.

בעומקם של דברים, רש"י בפירושו כמו בא לרמז על שני סוגי בנים ששואלים שאלות, ובהו גופא בשני אופנים:

"יש מחר שהוא עכשיו" - ישנו בן שאמנם שייך כבר לדור הבא, לתקופת המחר, אך בפועל הוא נמצא עכשיו. הוא כן קשור אל אביו וחי את אותם חיים כמו אביו, חיי היהדות, ומהווה המישך לאביו, אלא שהיות שהוא כבר שייך לתקופת המחר, המרוחק ממסורת אבות, קשריו וידיעותיו על אלוהיו רופפים הם. ילד זה שואל שאלות בענייני יהדות מחמת היותו בן שחסרות לו ידיעות. אבל "יש מחר שהוא לאחר זמן". מדובר בכזה בן שאין לו קשר ושייכות לאופי חיי אביו. הוא כבר 'מתקופה חדשה', דור חדש אשר לא ידע את יוסף, והשאלות אצלו נובעות לא רק מחמת חסרון הידיעה, אלא כי דברי התורה הם דברים חדשים וזרים לאופי הנהגת חייו.

וזו הוראת התורה שלגבי שני סוגים הבנים - מוטלת עלינו האחוריות והזכות לענות על שאלותיהם ולקרבתם תחת כנפי השכינה.

(לקוטי שיחות חלק לא עמ' 61)

אתה הרב מהים?

הרב אסף טבצ'ניק, ראש יהודי תל אביב

אני חוזר מבית הספר עם הילדים. עוברים בדרך בכיכר רבין. נזכרתי שאין לי מפתח ואשתי חוזרת רק עוד חצי שעה. צריך להעביר זמן. החלטנו לעלות לקומה העליונה של העירייה, לנסות לראות משם את הבית ואת הים. עולים במעלית לקומה 13. כשהדלת נפתחת, עומד להיכנס למעלית אדם בן שלושים, קורקינט חשמלי, גופיה, מקועקע משמעותית, קוצים. הבנתם... אנחנו יוצאים בשקט ואז הוא פונה אלי: "חיפשתי אותך הרבה".
אני: "??"
"אתה הרב מהים?"
אני: "??"
"בראש השנה אחרי הצהריים?"
אני נזכר. הייתי שם בתשליך. עכשיו אני גם זוכר אותו. הוא נסע במהירות לאורך הים. על הקורקינט. ראה אותנו ונעצר בחריקה. פסע לעברי ואמר "אנחנו צריכים חברותא". אמרתי לו "חייבים". "אני בן 35" הוא אמר, "וזה בגימטריה ל", והחלטתי שהשנה הזו תהיה לה. כמו הגימטריה!
"אתה ממש צודק, אנחנו חייבים חברותא. תגיד לי את השם שלך, אחפש בפייסבוק", אמר לי. שיננתי. תקעתי עברו ושלחתי כמה הודעות, היה נשמע שהוא עמוס, לא יכול עכשיו... ניסיתי עוד קצת והמשכתי הלאה.
ואז נפגשנו במעלית.
"אנחנו ממש חייבים חברותא", הוא אומר לי, "קח את הטלפון שלי - אל תוותר לי". התחבקנו כחברים ותיקים, הוא נכנס למעלית. קצת תהיתי מה הילדים שלי חושבים, מי החברים האלה של אבא. אבל הם כבר כנראה רגילים. לא ויתרתי.

הקדוש ברוך הוא הבטיח לנו שכל ישראל ישובו

הרב דוב ביגון, ראש מכון מאיר

ב"חובות הלכות" כתוב שקירוב רחוקים היא המצווה הכי גדולה - אין מצווה חשובה יותר מזו. זאת הדרך של אברהם אבינו - לקדש את שם ה' בעולם. גם רבי חיים ויטאל זצ"ל אומר שעל זה יתנו את הדין כל גדולי ישראל, אם קירבו או לא קירבו רחוקים אל אבינו שבשמיים. זה שייך לכל הדורות. ובדור שלנו, זה שייך ביתר שאת. תשובה היא עניין עולמי, עניין לאומי וגם עניין פרטי, כל אחד לפי מדרגתו. משמעותה של התשובה היא לשוב אל עצמך. לכל אחד יש את העצמיות שבו, בין אם הוא יהודי או לא, לכל אדם בעולם. כל אדם מחפש את העצמיות שלו, את האמת, את הרוחניות שלו ואת השייכות שלו - זה עניין ששייך לכל אדם ואדם.
אני מברך שכל עם ישראל, בלי יוצא מן הכלל, יחזרו במהרה לשורשים. אין ספק שהם יחזרו, זאת לא שאלה, השאלה היא רק אם זה יהיה עכשיו או יותר מאוחר. אבל הקדוש ברוך הוא הבטיח לנו שכל ישראל ישובו. זה קורה בימינו אלה, ויקרה עוד - ובגדול - לעתיד לבוא.

החבר מהמילואים שואל שאלות? השכנה מתעניינת ביהדות? ראש יהודי זאת התשובה! 03-5255355 ry@neto.net.il

עכשיו תורנו

ראש יהודי
תנועת תשובה ציונית

מתחילים
בע"ה ב-
י"ז שבט
(23.1.19)

בין הארצות:

- רפאל אבן דנן • הרב אהרון אגלטל • חיים אייזנר • הרב פרץ איינהורן • הרב עמיחי אליהו • ישראל גורן • הרב עופר גיסין • הרב קובי וולק • הרב יוסי וליס • הרבנית מיכל וולשטיין (לנשים) • ישראל זעירא • הרב אסף טבצ'ניק • הרב יגאל לוינשטיין • הרב משה שילת • הרבנית צביה טבצ'ניק (לנשים) • פרופ' משה קוה • הרב יהושע שפירא • הרב אורי שרקי • הרב שמואל ששון

קורס שליחים

קריאת כיוון לציונות הדתית
להצטרפות לתנועת התשובה הציונית
כלים ותובנות נפלאים

- המחיר 450 ₪
225 ₪ לאברכים
וסטודנטים
- מיועד
לבני ובנות
21 ומעלה
- 12
מפגשים
- תכנית
מרתקת
- טובי
המרצים

בגבעת שמואל

לפרטים הרשמה: 02-6791122 | 052-5665005 | חפשו בגוגל: קורס שליחים ראש יהודי

מלתמאת הפכוזרים

פרשת
בא

התורה שלי

הופנה ב"ר הפכוזרים לבי"ר אבותיהם ופרעה זעזעה שומר ומולתי יזרח ויזרח. אלה אצמו על אלה ואלה אצמו על אלה. מאצקותו עברו לקפנות ונוארה קטטה המזרחי. שפה פגם ולקמים בכלם

זרובותם וישבו בני ישראל והתנונו ליליה ולזול, שפן תחת על קצורם הפכה הארות, ואז בני ישראל יפסידו להיות פכודים פמארים ויאזו לקפשי, פכודים על-פי שמות רפה, פרשה טו (א)

ענו להם בני ישראל: "פגוע פשה ימים נקרב את הפכש קרבו לאלקים, והוא יפה את פכוזי מצרים, ואז פרעה הרשע יקע וישחרר אותנו מפארים!"

שקעו זאת פכוזי מצרי ונרבלו. הם הלכו אל האבות שלכם ואל פרעה ורשו מפנה שחררו את בני ישראל! אנתנו לא רוצים למותו!"

אכל המארים התעקשו ולא הסכימו לחור. הפכוזים פגעו עליהם, התאספו מולם ואלעמו: "אתם משתמים בננים שלנו ופסוח אנחנו נמות בגלל העקשנות שלכם!"

שהפכש הוא אליל והם משתמחים אליו ולוכדים אותו. איה יכלו בני ישראל לקחת את הפכש ולהעלות אותו לקרבו מול עיניהם של המארים?"

אמר אלקים למוש: "ולפע אני שפוי ישראל לא יאזו מפארים עד שהמארים יראו שפל האלילים שלהם וכל המארים שלהם אינם שגויים כלום ואין פכודם להציל אותם מידו!"

משה מסר לבני ישראל את דברי אלקים, והם מהרו לקיים את האזוי: כל משפחה תלקח וקזמה כפש והקניטה אותו הניתה. המארים שאילו את בני ישראל: "לשם מה אתם מכניסים את הפכש הניתה?"

תשע מפות פכר הנתנו על מצרים. עוד קעט תבוא הפכה העשירית - מפת פכוזות הפכה הזאת תשבר סופית את הסרכנות המצרית, ובני ישראל יאזו לקפשי.

אכל עקשו אמר אלקים למוש רבנו להורות לבני ישראל לעשות דבר נועז ביותר: כל משפחה צריכה לקחת הפיטה פכש אציר, ולחזיר אותו בפניו ארבעה ימים, עד ארבעה עשר ביסן. ביום הנה כל משפחה תשחט את הפכש, ובלילה בני המשפחה יאכלו אותו אצוי פאשי. זה יהיה קרבו הפסט.

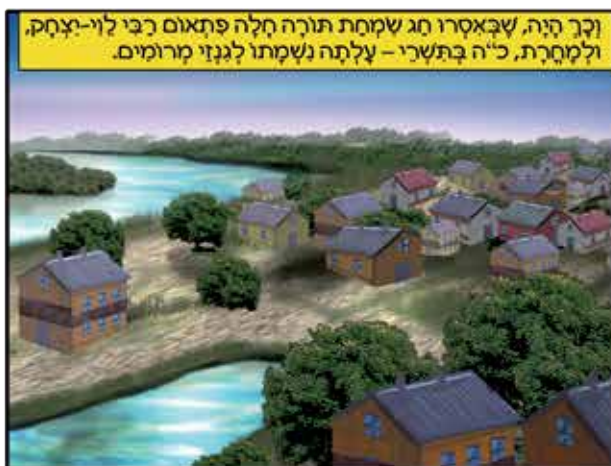
אמר משה לבני הפודש-ברוך-הוא: "הלוא הפכש נחשב פמארים ממימים



תקיעה גדולה

ראש השנה תק"ע







בלי אבל ובלי בערך

קשה למדוד התקדמות רוחנית אך אין ברירה, אי אפשר לנהל את החיים בטשטוש < לא כל אחד יכול להיות גדול בתחומו, אבל כל אחד שלוקח ברצינות את מה שהוא עושה, נע קדימה < משמעותית לך ומשמעותית לאחרים - אלו הם שני המדדים לדרך הישר

איש דברים אנכי..."

ר' שמחה בונים עשה תרגיל יפה, אבל אחרי הכל הוא לא היה התוקע. הכוונות של התקיעה הן מופלאות, אבל השאלה קודם כל היא האם יודעים לתקוע.

הרבה פעמים יש בעיה אצל אלו שלא הולכים לעסוק בראיית חשבון או בעריכת דין וכיוצא בעיסוקים שכאלו. בהם אולי מקבלים מסר לא נכון, שמי שעוסק ברוח הוא ממילא אדם מעט רך, רכרוכי, שהולך ונגרר כמו חילזון. מה שיוצא הוא שמי שאינו לא בתורה ולא בעבודה ולא בביזנס - פשוט הולך ונעשה רב קטן, משום שלא צריך להיות שום דבר מיוחד לזה. כשאני אומר שהאדם עוסק בדברים רוחניים, הרבה פעמים הכוונה היא שאין כאן שום

החווה מלובלין חיפש פעם בעל-תוקע למניין שלו בראש השנה. באו כל מיני חסידים להציע את עצמם, ובא גם הרבי ר' שמחה בונים, שחזן משאר מעלותיו היה בוודאי האדם החכם ביותר בדורו. החווה אמר ש"תקיעה... חכמה היא" (ראש השנה כט:), ובחר בו. החווה ישב אתו באריכות ולימד אותו כוונות מכוונות שונות, ואחרי כל זה ר' שמחה בונים אמר: "יש בעיה אחת - אני לא יודע לתקוע...". החווה כעס: למה באת? ור' שמחה בונים השיב שהוא למד ממשה רבנו: הקדוש ברוך הוא אמר לו ללכת לגאול את ישראל, ומשה התחיל לשאול אותו - מה שמו של הקדוש ברוך הוא, איך יאמינו לי, וכך הלאה. רק אחרי שהקדוש ברוך הוא גילה לו את שמותיו, לימד אותו כך וכך מופתים, משה העיר שבכלל "לא

לא בהכרח הגדרה תובענית במיוחד, אבל זה עומד על כך שיהיה כאן משהו בעל תפארת. תפארת בין אם אתה מורה, בין אם אתה פקיד ובין אם אתה רב.

כאשר בני אדם לא גאים כמה שהם עושים, התוצאה היא דברים מטושטשים ולא שלמים, שנעשו רק כדי לצאת ידי חובה, ושאפשר איכשהו להמשיך איתם ולא הרבה מעבר לזה. **דוד שלי היה במחנה עקורים בגרמניה אחרי המלחמה. ביום ראשון הוא ראה את כל הגויים שם הולכים לכנסיה, ואחד מהם כנראה זרק חתיכת נייר על המדרכה. מיד אחד מהאנשים המצוחצחים שהיו שם התכופף והרים את הנייר: "אני מנקה הרחובות", הוא הסביר, "איך אני יכול להרשות שהרחוב יהיה מלוכלך?!" ככה זה כשמישהו גאה בתפקידו ומתמסר אליו בשלמות.**

ר' שמחה בונים, שבנוסף לכל היה גם רוקח זמן מה, ובזמן אחר עסק במחסר ונסע לא מעט לרגל עסקיו, אמר פעם שאדם יכול להתעשר מכל סוג של עיסוק - בתנאי שהוא יכבד את העיסוק שלו, בין אם הוא עוסק בזהב או בדגים. מי שלא נמצא בעניין הזה, אלא חי בצורה של "אולי", בכל אשר יעשה, לעולם שום דבר לא יהיה תפארת מעצמו ולא תפארת מהבריות.

מה שיוצר את התפארת השלמה הוא קנה המידה וההערכה של אחרים, כאשר הדברים לא נשארים רק "תפארת לעושה" אלא גם, לפחות באופן כלשהו, "תפארת לו מן האדם". נניח שהחלטתי לכתוב ספר שירה באספרנטו, כמה אנשים יכולים לקרוא את זה? נניח עשרה בכל הארץ. אבל עדיין, יש לזה קנה מידה. כשיש כמה שעוסקים באיזה דבר, אפילו שלושה, כבר נוצרים להם סוגים של קריטריונים - מי הוא האדם הגדול, מה היא גדולה, מה נחשב "תפארת מן האדם".

אגב, אני לא יודע אם יש מבחן ברור מה נקרא בטלן, אבל יכול להיות אדם שממש יהיה "מועט המחזיק את המרובה" בבטלנות; הוא מתיישב על הכיסא, וכולו נעשה בטל בביטול גמור. תסתכלו על חתול, ככה הוא נח; גם אם למד, חמש דקות, החתול עושה את זה לגמרי... לבטלנות אולי אין הגדרות, אבל כאשר יש לדבר קנה מידה, הוא גם גורם לכך שאדם לא יהיה קומקום.

לא הייתי רוצה שיצא משהו מכאן שיהיה גנב טוב. היה אדם אחד שנקרא "הפורץ החרדי" - היה לו כישרון גדול לפרוץ מנעולים והוא עבד היטב. פעם הועקתי אותו לפתוח דלת סגורה של מכונת שהמפתח נשכח בפנים. הוא היה יכול להיות גם גנב, הוא כנראה היה מרוויח יותר כסף ואולי גם כמה שנים בבית הסוהר, אבל זה לא היה נעשה "תפארת מן האדם". לעיתים רואים ילד קטן שהוא "בלופר" - הוא מספר סיפורי מעשיות שכביכול קרו לו כאן וכאן וכאן. מסתבר שלאדם כזה יש דמיון טוב. יכול להיות שייצא ממנו סופר; אולי הוא יעבוד בתעשיית הפרסום... אין תחומים שמוגדרים כטוב ורע לעצמם. לאדם יש תכונות מסוימות, ובדרך כלל הוא בוחר את דרכו במסגרת הנטיות הללו. לפעמים יוצא שחורגים מהגבולות הללו - אני מכיר אדם שהיה פציפיסט גמור ולבסוף הוא נפל בקרב. אבל כשבן אדם בוחר לו דרך לבחור בה, שיבחר דרך שנמצאת בתחום שלו, ושילך בה בתפארת. לא כל אחד צריך להיות גביר או לעסוק בקבלה מעשית, אבל צריך לצאת ממנו משהו.

לפעמים אני רואה כמה אנשים שלמדו במקום מסוים; חלק מהם יצאו למדנים, חלק רבנים, אנשי עסקים, ואחד מהם - שרברב. השרברב הזה עושה את מלאכתו באמונה, ולגביו אני יכול לדעת אם הוא עושה את עבודתו כמו שצריך - אם הוא טועה אני אראה את זה מחר בבוקר. לגבי הרב - אני לא יכול לדעת. שאלו פעם: מדוע אחת ממידות הרחמים היא "אמת", לכאורה אין יותר מידת דין מאשר אמת! אלא שלפעמים נמצא אדם כאן בעולם הזה ואנשים חושבים שהוא צדיק; אם הקדוש ברוך הוא היה מודד אותו לפי מה שהוא נראה, הוא היה מדקדק אתו כחוט השערה. אבל הקדוש ברוך הוא יודע מי הוא באמת, והוא מודד אותו לפי מה שהוא באמת - נמצא שהאמת היא מידת רחמים... זו בעיה שיש בקנה המידה של אחרים, בפרט בעניינים כביכול רוחניים. מכל מקום, מדד אחד הוא תמיד נכון: האם האדם עושה את הדברים כמו שצריך. ראיתם פעם איך נראה מטיק מחומם - מין עיסה מרוחה שכזו? זו דוגמה טובה מאוד למה לא לעשות. לא כל אדם יכול להיות גדול, אבל כל אחד צריך להיות בן אדם.

דבר ממשי: הוא קצת מלמד, וקצת מדבר, קצת מברבר, קצת מגיד שיעור. האדם צריך לנסות לעשות את הדברים הללו באופן שיהיה גם ממשי ומדיד, שיכולות לצאת ממנו תוצאות ממשיות. את הכוונות של התקיעה לא תמיד אני יכול למדוד, אבל אם התקיעות לא יצאו - כולם ידעו. כשמישהו רוצה לבנות שולחן, הוא מנסה ליצור שולחן שיעמוד ושאפשר יהיה להשתמש בו. גם בעולם הרוח שהאדם מנסה לבנות לעצמו, כדאי לא לשכוח את זה.

אמרתי לכם הרבה פעמים מה היו עושים לחמור כדי שיוזו מהר יותר: תוקעים לו פלפל מתחת לזנב. אני לא מצפה מהחמור שיפרוש כנפיים ויעוף; אני יכול לבקש ממנו שיריץ כמה שהוא יכול. גם אצל בני אדם, אני לא מדבר על זה שפלוגי יהפוך להיות בחור-פלא, אלא על דבר פשוט: על בחור שלא מכוון להישאר רק בחור טוב, בחור שמנסה לכוון את עצמו, ששואל לאן הוא הולך. **באחת הפעמים בהן נסעתי לחו"ל, ביקרתי בשתי אוניברסיטאות. באחת, קטנה, אני רואה ספסל שכתוב עליו "מתנת בוגרי מחזור פלוגי". אחר כך הייתי בפרינסטון, שם אני רואה בניין גדול שכתוב עליו "מתנת בוגרי מחזור פלוגי". אז נכון שכדאי לו למוסד שייצא ממנו גם מיליונרים, אבל לא על זה אני מדבר. אני לא מדבר, לא על מה שכתוב על המצבה ולא על מה שכותבים בעיתונים, אלא על מה אני מצפה מהבוגרים שלי ללכת ולעשות.**

דיברתי פעם עם מורים ותלמידים באיזה בית ספר, ואמרתי להם שמוטב לי שמשם לא יצא לא סופר ולא מדען ראוי לשמו: בבית הספר פשוט דואגים לכך שזה לא יקרה. אדם עם כישרון כתיבה כן עשוי לצאת משם, אבל שלמישהו יהיו האומץ והכוח ליצור משהו גדול - לא. מדוע? משום שהכל שם מדוד בתכלית: פורים עושים בצורה כזו בדיוק, בדיוק מפה עד פה; התפילה - היא מכאן ועד לכאן, לא פחות ולא יותר. כמות הגונה של בני אדם הגונים יצאו משם, אבל שום דבר שיוכל לפרוץ מעבר לזה.

אדם אומר לעצמו: אלך ואלמד כך וכך שנים - בישיבה או במקום אחר - ואחרי זה אצא ואעשה משהו, לא משנה כרגע מה. אני יכול להחליט שאני רוצה להיות אבא לילדים, שזה הוא ענייני בעולם; כך או כך, אני צריך לדעת מה אני רוצה בעניין זה. אי אפשר שהכל נשאר על "בערך" ו"אולי" ו"אפשר".

סיפורתי פעם על אדם אחד שהשתחרר מאשפוז פסיכיאטרי. הוא ישב עם הרופא שיתן לו תעודת שחרור, ואמר: "אני הייתי דוקטור לפיזיקה, אני אמשיך את המחקר". אחר כך הוא אמר: "אני גם דוקטור לכימיה, אני יכול להמשיך גם כן את זה". בסוף הוא חשב ואמר: "אתה יודע, אני תמיד יכול להיות קומקום..."

לעולם בכללו אין תביעות כל כך חריפות. אפשר להיות לא הרבה יותר מקומקום ולהסתדר; השאלה היא איך ניגשים ואיך מגיעים ומתגלגלים לדברים. **הייתה לי פעם חוויה שאני זוכר היטב. היה מגיע לשיעור שלי אדם שעבד בתור שוטר. לשיעור היה מגיע משהו, אדם ידוע ונכבד יחסית, והשוטר תפקידו היה ללוות אותו. בדרך כלל בוחרים את זה שלא ימות משעמום... אחרי כמה שנים אני מתיישב באוטובוס, ואני מגלה לידי את השוטר הזה. הוא מספר לי שהוא יצא לפנסיה, יש לו חנות קטנה, ובכל לילה בחצות הוא הולך לישיבת המקובלים, ומכוון את כל הכוונות שעות על גבי שעות. ירדתי מהאוטובוס תוך כדי שאני מהרהר באדם הזה ובמה שסיפר לי, מרוב מחשבות ירדתי בצורה לא טובה ונקעתי את הרגל. אז יש אדם שמחליט שהוא רוצה להתפלל בכוונות האר"י וזה בוודאי בסדר, משהו אחר מחליט שהוא נהנה מכל רגע שהוא פקיד ברואר, שהוא רק רוצה לעשות את מלאכתו היטב ובצורה שלמה; זה לא משנה, אבל רק לא הדבר המטושטש שנגררים לעשות למחצה, רק כדי לצאת ידי חובה.**

רבי יהודה הנשיא, רבנו הקדוש, שואל שאלה חשובה. אפשר להסכים שרבי היה אדם מוצלח, שלא רק היה נסיך ומושל וראש ישיבה, אלא גם עשה משהו; כל התורה שבעל פה היא תוצאה של המפעל שלו. והוא שואל: "איזוהי דרך ישרה שיכור לו האדם? כל שהיא תפארת לעושה ותפארת לו מן האדם". הוא בכלל לא אומר כאן מה לעשות, אבל כן נותן הגדרה ברורה. לדרך הישרה יש שתי הגדרות - פנימית: תפארת לעושה, אני לא מתבייש במה שעשיתי, ו"תפארת לו מן האדם"; שלא יהיה רק דבר שאני נהנה ממנו, אלא גם בעל משמעות אצל אחרים. זו

יש לך שאלה בעבודת ה' ? סמס ל-
054-4530951

נפשי בשאלתי



הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת רמת גן

למה אנשים אומרים שקרה
להם נס כשהם ניצלו
מפיגוע, הרי אחרים נפגעו?

ולמה אנחנו אומרים הספרים על הנפטרים
בפיגוע, הרי אחרים ניצלו? הנחת השאלה
בעצם אומרת שצריך לייחס את מצבו של
החלק לכלל, אך אם כך איזה חלק נייחס
לכלל? האמת היא שהחלק הוא חלק, וצריך
לדון בו לפי חלקיותו. וכשם שהצלה של אדם
שנכח באותו מקום לא מעוררת את עינינו ולא
אוטמת את אוזנינו מלהצטער על מי שנפגע,
כך חלילה הפגיעה לא מעוררת את עינינו ולא
אוטמת אוזנינו מלראות את הטובה הגדולה
שעשה ה' יתברך למי שניצל.

אנו נמצאים בעולם שיש בו מצבים משתנים
ומקרים מתחלפים, וכל פרט קורא לנו
להתייחס אליו לפי אופיו וערכו. ורק השעבוד
לחושך ולרע עלול לעוות את עינינו מלראות
את כל הטוב הגדול שהקדוש ברוך הוא עושה
עמנו בכל עת ובכל רגע.

האם ה' הוא ספונטני או מתוכנן
מראש?

השאלה כמובן חוטאת בייחוס של תכונות
אנושיות כלפי ה' יתברך, ומקובלנו שאחד מיסודות
האמונה שלנו הוא שאין לו גוף ואין לו דמות הגוף,
ובוודאי שגם ספונטניות וגם תכנון מראש הם מקרים
ששייכים לנבראים ולא הולמים את האלוקות שלמעלה
מכל סדרי הזמנים ולמעלה מכל חלקיות, ושה' היה
הווה ויהיה כאחד.

אז למה אנו אומרים עליו שהוא גדול, גיבור וחכם? מפני
שהוא מתגלה כלפינו בתכונות אלה, שאצלנו נחשבות
לחיוביות. ובאמת הוא חכם אך לא כחכמתנו וגיבור
אך לא כגבורתנו, כי גם חכמתו שמתגלה כלפינו היא
עליונה לאין ערוך מתכונתו של כל נברא. ובעצם אנחנו
אומרים שכל תכונה שאנו מכירים אצלנו, קיימת אצלו
בצורה שלמה מצד הווייתו האלוקית. ולכן המעלה של
התכונן מראש וכן המעלה של הספונטניות, שתייהן
נמצאות אצלו מצד פנייתו אלינו, אבל לא כערכנו אלא
למעלה מכל מידה שניתן לשער ולדמיין.

למה חז"ל התכוונו כשאמרו
על כמה מצוות שהן שקולות
כנגד כל המצוות (ציצית,
שבת...)?

כשם שכל אבר בגוף, ואפילו כל תא, משפיע על
כל האברים, וכשם ששיבוט של דני"א מתא אחד,
ולא חשוב מאיזה מקום בגוף, יכול להצמיח את
חייו של כל האורגניזם כולו, כך כל מצווה וכל
הידור וכל אות בתורה משפיעות על כל השאר
וכלולות מכל השאר.

והראיה, שאפילו אות אחת בפסוק "ותמנע היתה
פילגש" שלא נכתבה כהלכה, פוסלת את כל ספר
התורה. כלומר, היא חלק שהכל קשור אליו והכל
קשור בכל. וזהו סוד החיים, שהכללים והפרטים
כולם משמשים בחטיבה אחת.

החיצוניות שייכת לעולם הפירוד, ואילו הפנימיות
שייכת לעולם האחדות שבו כל הכלליות מוקרנת
דרך כל פרט, וכל פרט משתקף מכל יתר החלקים
של "תורת ה' תמימה".

לפרטים והזמנות
נתן: 050-833-1504

יותר נפוש! יותר מעניין! יותר קרוב!
הפרסום בקרוב אליך עובד!

קרוב אליך
עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידי

אנוס ברך בעבודת ה'

משיכים לזרום עם ישיבת אגש



סביבה

- לימודי ארץ ישראל
- מגמת חקלאות
- טיולים
- פעילויות חברתיות



חברה

- מקום צעיר ומתפתח
- שותפות ואחריות
- יחס משפחתי וחם
- קרוב לבית



תורה

- לימוד ברמה גבוהה
- לימודי אמונה
- התועדויות
- מסלול בית מדרש בעמקות

לאור הביקוש
יום היכרות נוסף



הרשמה חובה
דרך האתר/מייל

יום היכרות < יום ראשון י"ד שבט תשע"ט 20.1.19
יום ראינות < יום שלישי כ"ג שבט תשע"ט 29.1.19



ytlevchadash@gmail.com
www.lev-chadash.org

הרב משה פליקס 052-8119971
מזירות - 02-6368885
ישיבה תיכונית תורנית לב חדש שילה